

rozsévač rozsievač

september/září
2017
ročník 86

9

Časopis Bratskej jednoty baptistov • Časopis Bratrské jednoty baptistů

Láska dokáže zázraky

Niekedy sa stretneme aj s uznaním

Kladu důraz na tradiční hodnoty

„Ježíš učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili.“ (L 4, 15)

Křešťan a vzdelání

Krst v Bernolákove

V nedeľu 11. júna 2017 sme v zbere Bernolákovo mali milú príležitosť krstu nášho brata Petra Bruncka. Krst viedol a slovom počas bohoslužieb poslúžil br. kazateľ Ľubo Pál z Popradu. Vo svojom zamyslení predložil a aj zodpovedal päť otázok, ktoré sa týkajú krstu.

Prečo krstíte len veľkých či dospelých ľudí?

- Biblia hovorí, že pokrstený môže byť len človek, ktorý je duchovne znovuzrodený, tzn. že osobne vo svojom srdci uveril v Ježiša Krista ako Pána a Záchrancu, oľutoval svoje hriechy v pokání pred Bohom a rozhodol sa žiť nový život vo vieri v Krista. A na základe tejto skúsenosti sa slobodne a dobrovoľne rozhodol vyznať svoju vieri verejne.

Prečo pri krste nie sú žiadni krstní rodičia?

- Biblia nám nehovorí nič o potrebe či nutnosti sprievodu či zástupcov pri krste, ktorí by v mene krsteného niečo slubovali či sa k niečomu zaväzovali; ak vychádzame z toho biblického, že sa krstí len osoba na základe osobného rozhodnutia viery, takto zástupcovia nie sú ani potrební; vyznávajúceho vieri v krste sprevádz zborová rodina, teda cirkev, teda my tu.

Prečo sa krstenci musia ponoriť celí pod vodu?

- vychádzajúc z pôvodného gréckeho pojmu pre krst – *baptizó* –, čo znamená ponoriť, vnoríť, len napĺňame jeho biblický zmysel; (gr. *baptizó* – ponoriť, vnoríť sa pôvodne používalo pri farbení látok, ktoré bolo potrebné poriadne a dôkladne ponoriť celé pod vodu, aby sa dosiahol požadovaný efekt)

mujeme ešte dva symbolické významy, ktoré tento akt sprevádzajú: 1.) **vodný hrob**, hladina sa uzatvára – zomieram hriechu; 2.) **vnorenie sa do Krista** úplne celý (ak ste boli v Krista pokrstení, Krista ste si obliekli); krstený vyznáva, že tak ako sa vnára do vody celý a žiadna časť jeho tela (oblečenia) neostáva suchá, tak sa vnoril do Krista celý a chce, aby žiadna časť života nebola už bez Krista.

Prečo majú krstenci oblečené také smiešne biele oblečenie?

- nie, nie je to nový módny výstrelok alebo sezónny trend...
- biela farba a biele rúcho je symbolom čistoty a novoty života; my túto čistotu a novotu vztáhujeme na duchovný život, ktorého zdrojom je Pán Ježiš Kristus,
- zároveň vyjadrujeme, že očistí od hriechu – dedičného aj osobného – môže jedine Boží Syn; a že Kristus očistuje dokonale, tzn. na 100 %.

Prečo je kazateľ oblečený celý v čiernom?

- tiež to nie je nový módny výstrelok, rúcho ani nedodáva tejto udalosti niečo špecifické, magické...
- jednoducho z kultúrnych dôvodov používame aj v našich zhromaždeniach čierne rúcho na vyjadrenie toho, že je tu niekto oddelený pre duchovnú službu

- a zároveň môžeme vnímať pri porovnaní s bielym rúchom ten rozdiel, aké čierne (špinavé, znečistené) je srdce bez Pána Ježiša a aké biele – čisté, žiarivé – je srdce/život, keď ho zveríme do Kristových rúk.

Do služby spevom sa zapojili viaceré zložky nášho zboru, medzi inými aj miestny dorast, za ktorý sme Pánu Bohu velmi vďační. Hoci sme mali v ten deň iba jedného krstencu, spojili sme túto radostnú udalosť so spoločným obedom, rozhovormi pri káve a záuskoch. Osobné svedectvo brata Petra si môžete prečítať na strane 16.

*Za bernolákovský zbor
Lýdia Podobná*

Obsah

Krst v Bernolákove.....	2
Chcem či nechcem vzdelávať sa?.....	3
Kladu dúraz na tradičné hodnoty.....	4
Baptistická mládež se přímlouvala za bližní.....	5
Niekedy sa stretneme aj s uznaním.....	6
Láska dokáže zázraky.....	7
Hudobno-vokálna skupina ADRIEL.....	8
Misijní cesta na Ukrajinu.....	9
Jak zůstávat misijní církvi?	
Múdrost.....	10
Tri piliere vzdelania.....	11
Pět překážek ke spáse	
Neboj se, toliko věř.....	12
Krst mladých.....	13
Za Kamilom Vyskočilom	
Oznámení	
Velký je zástup zvestovateľov víťazstva....	14
Majú pred sebou dlhý beh.....	15
Pozvánka do Račkovej doliny	
Pripomíname si vierožvestcov	
Cyrila a Metoda	16
Chcem Mu zo srdca slúžiť	
Nedele radosti a krásnych piesní	17
Príbeh fotografie - figovník.	18
Fotografie Vlasty Bobuľovej	
Inzercia a redakčné oznamy	
O housence Filomén ē.....	19
Pozitív a negatív	
G. MacDonald: Princezná a goblin	
I. Kultová: V Boží škole.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratrské jednoty baptistov v ČR
a Bratskej jednoty baptistov v SR

Predsedia Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, V. Pospišil,
E. Pribulová, L. Podobná

Grafická koncepcia časopisu: Ján Bogero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková,
I. Kultová, L. Miklošová, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,
Rada v SR, Súlovská 2, 82105 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok
(cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, pravopredplatiteľia
majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na
poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci:
5,6 € za kus a rok

Odberatelia v ČR: Predplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku
37,-Kč) +poštovné, pravopredplatiteľia majú počas celého roka
zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné
- zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 25,-
poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky
napísť meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká
spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis
Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská
republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:
GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,
SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolice 14,
140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 9/2017: 14. 8. 2017

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92

Lýdia Podobná

Letné číslo nášho časopisu bolo z veľkej časti venované múdrosti. V tomto čísle sa budeme venovať vzdelávaniu.

Vieme už, aký je rozdiel medzi múdroštvou, rozumom a vzdelaním? Je medzi vedomosťami nadobudnutými vzdelávaním a rozumom znamienko rovná sa? Je toto múdrost? Či ide aj o schopnosť vedieť reagovať či mlčať, správny výber z mnohých možností či praktickú zručnosť? Asi každému z nás je jasné, že mnohé z tohto sa v škole nenaučíme.

Napriek tomu, že vzdelávanie samotné ponúka trochu oklieštený zdroj rozumnosti, aj v procese získavania informácií sa človek môže učiť. Môže sa učiť pracovitosť, dôslednosť, zodpovednosť, poctivosť.

Áno, škola sama o sebe ma tieto veci nenaucí. No môžem sa ich učiť sama alebo s pomocou niekoho, kto ma viedie. Moji rodičia sa s nami neučili denne. Ale denne sa spýtali, ako sa mi darilo, či som sa pripravila na zajtra, či mám hotové úlohy a preopakovanú látku zo včera. Tiež do

Chcem či nechcem vzdelávať sa?

mňa vstiepovali vyššie spomenuté pozitívne vlastnosti. A tak, hoci som chodila do školy, množstvu vecí som sa naučila práve od svojich rodičov.

Takže som im vďačná dvojnásobne: za to, že ma podporovali v nasávaní vedomostí, informácií a faktov a zároveň pracovali na mojom charaktere. V tom nás povzbudzuje aj Božie slovo: *Syn môj, zachovávaj prikázanie svojho otca a nepohŕdaj poučaním svojej matky.*

*Priviaž si ich navždy na
srdce, pripni na svoje hrdlo.
Keď chodíš, nech ťa vedú,
nech ťa strážia, keď ležíš, a
keď sa zobudíš, nech hovo-
ria s tebou. Lebo prikázanie
je sviecou, naučenie svet-
lom a cestou života karha-
vé napomínanie.*

(Prísl. 6, 20 – 23)

Hoci je vzdelávanie nevyhnutné pre pokrok (J. A. Komenský oňom

povedal, že: „Vzdelanie je bránou k poznaniu a poznanie má byť prostriedkom k náprave sveta.“), otázkou zostáva, komu zveríme vzdelávanie ďalších generácií. Nakolko sú a budú rodičia aj celá cirkev pôsobiť na naše deti a viest' ich k tomu, aby z nich vyrástli nielen vzdelaní, ale aj charakterní ľudia.

Dobre to totiž vystihol C. S. Lewis: „Vzdelanie bez hodnôt, aj keď môže byť užitočné, robí z človeka len chytrého diabla“

A tak keď sa vrátim k svojej otázke, či sa chcem vzdelávať, odpoved' znie: áno, rada by som sa celoživotne vzdelávala.

No zároveň chcem pracovať na múdrosti zhora, na tej, o ktorej Božie slovo hovorí v Jakubovi 3, 17 – 18: „*Ale múdrost, ktorá je zhora, je predovšetkým čistá, potom pokojamilovná, krotká, poslušná, plná milosrdenstva a dobrého ovocia, nestranná, bez pokrytectva. A ovocie spravodlivosti rozsieva sa v pokoji tým, čo tvoria pokoj.*“

**Ale múdrost, ktorá je zhora,
je predovšetkým čistá, potom
pokojamilovná, krotká,
poslušná, plná milosrdenstva
a dobrého ovocia, nestranná,
bez pokrytectva.**

Kladu důraz na tradiční hodnoty

Jaká byla úloha učitele dříve a jaká je situace dnes?

Nejsem až takový pamětník, učím osmým rokem. Ale je tu trend, který i za tuto poměrně krátkou dobu pocituji a o kterém mluví starší kolegové. Od učitele se stále více očekává, že bude suplovat rodinu, že bude psycholog, sociální pracovník, bavič. Samotné učení, znalosti a dovednosti jako by se dostávaly do pozadí. Primárně je tzv. „socializace“, začlenění dětí do společnosti. Základem začlenění do společnosti je ale schopnost vykonávat nějaké zaměstnání, být užitečný ostatním, umět něco, co každý neumí. A k tomu jsou ty „tvrdé“ znalosti a dovednosti potřeba.

Jaké jsou výhody a nevýhody křesťanských škol?

Myslím, že se na to nedá paušálně odpovědět. Škola a pedagogika obecně je vždy o konkrétních lidech, o vztazích, o atmosfére ve škole. Učím na běžné základní škole a křesťanů je tam mezi učiteli několik. Což asi není úplně běžné. Násředitel (má čtyři děti, stejně jako já) ctí tradiční hodnoty. Hlavní problém křesťanských škol jsou určitě finance. A ty jsou spojené s počtem dětí.

Má význam zakládat dnes křesťanské školy?

To souvisí s předchozím tématem - počty dětí a počty škol. Řada škol dnes bojuje o žáky. Týká se to především středních škol, ale i základních. Chápu ty, kdo se rozhodnou zařídit cirkevní školu, ale já jsem spíš pro to, aby se křesťané v občanském a pracovním životě neoddělovali, ale naopak „infiltrovali“ společnost. Mladé křesťanské učitele bych nabádal k tomu, aby nastoupili na běžné základní školy, a sbory k tomu, aby spolupracovaly se školami v jejich okolí a snažily se je ovlivnit. Pokud v dané lokalitě škola chybí, atž ji cirkev založí. Ale pokud je tam škol dostatek nebo dokonce nadbytek?

Takže jste proti cirkevním školám?

To určitě ne. Ale jsme v situaci, kdy škol máme dost, ale žáků málo. Proč by měla cirkev zakládat nové? Jsou státní školy tak špatné? Nebo je potřeba zdravá konkurence, alternativa, možnost výběru? V tom je ale problém. Cirkevní školy totiž nejsou nezávislé na státu. Jsou ve skutečnosti „polostátní“. Jejich hlavní zdroj příjmu je normativ na žáka z MŠMT, úplně stejně jako u běžných škol, jen zřizovatel je jiný. Jestliže cirkevní školy koušou ze stejného koláče jako školy státní, pak je potřeba, aby hrály týmově se státními školami. Potřebujeme ve městě školu? Nestačí nám kapacity? Výborně, atž cirkev školu zaří! Ale pokud máme dvě základky bojující o přežití, proč otevírat třetí, financovanou ze stejného zdroje? O co v tu chvíli cirkevi jde? O službu blížním, nebo o vlastní zviditelnění? Jestli někdo dokáže rozjet cirkevní nebo jakoukolijinou školu, která si na sebe sama vydělá a od státu nic nechce, pak není co řešit, atž konkuruje státnímu školství. Ale to je jiný příběh. Mě ale trápí jiná věc.

Jaká?

Podle údajů z Hnutí pro život máme v České republice ročně okolo dvaceti tisíc umělých potratů. Často jde o třetí dítě z dobré sociálně situovaných rodin. Víte kolik je to škol? Čtyřicet velkých základních škol. Čtyřicet velkých škol, které bychom mohli každý rok založit, ale my ty děti zabijeme. To je k pláči. Vyřešme tohle, a máme vyřešený problém českého školství. A nejenom školství. Tohle mě jako učitele opravdu trápí. Připadám si jako zedník, kterému někdo krade ze stavby cihly.

Nebudou mít děti z křesťanských škol problém při začlenění, nenaří?

Určitě narází. Ale nemám o ně strach, zvláště nato. Nárazy, to je život. Máme ve škole děti z domácího vzdělávání, z alternativních škol (Waldorf). Jsou zpočátku trochu v šoku, ale pak je vše OK. Náraz na ně čeká na střední škole, na vysoké, v práci, v církvi, v manželství. Výchova není o tom, odstraňovat dětem z cesty překážky a zbabat je stresu, ale naučit je problémy překonávat.

Jakým směrem se ubírá české školství?

Jsou dvě roviny. První je lidská, praktická. Téměř všichni učitelé, které znám, dělají svou práci dobře, mají zdravý rozum, cítí dobré hodnoty a snaží se dětem něco předat. Mám svoje kolegy rád, vážím si jich a učím se od nich, i od nevěřících. Ale pak je tu druhá rovina, ta oficiální, ideologická a politická, to, co jde do škol shora. A to je katastrofa.

Můžete být konkrétní?

Inkluze, gender, matení roli mužů a žen, předefinování rodiny, sexuální chaos, environmentální výchova, multikulturalismus, mravní relativismus. Jsou to trendy už dávno rozjeté, nic nového, ale bývalá ministryně udělala řadu kroků špatným směrem.

Docela se bojím o novou generaci učitelů. Situace na vysokých školách je totiž smutná. Dokončují si pedagogickou fakultu až teď, při zaměstnání, nejsem původním povoláním učitel, takže to znám z první ruky. To, co vysoké školy hustí do studentů v rámci svých evropských fondy dotovaných grantů a programů, je někdy hrozné. Pokud to ti mladí berou vážně, Bůh nás ochraňuje.

Takže se máme bát o vývoj školství?

Naděje tu je. Cirkev má být solí a světem. Cesta je zdravé biblické učení ve sborech, mladí lidé zakotvení v Písmu a s odvahou na pedagogické fakulty a do škol, nebo rovnou na ministerstva. Školství je o lidech. Někdo řekl, že každá reforma školství končí u dveří třídy. Je to pravda. Učitelské povolání je zvláštní – jste svázaní, a přítom úplně svobodní. Máte 45 minut, 25 dětí a je na vás, co budete dělat, co jim budete říkat. Je to hodně svobodné povolání. Atž je ideologie jakákoli, učitel má velkou moc. Možná si ponese následky, ale pokud budeme pronásledování pro spravedlnost, blaze nám. Nesmíme se bát.

Jaký je váš názor na domácí školy?

Je dobré, že ta možnost tu je. Zda bude domácí škola úspěšná, to záleží na podmínkách konkrétní rodiny. Na jejich motivaci,

schopnostech, možnostech. Znám mnoho rodin s domácí školou a většinou mají zkušenosti dobré. Někdy je to tak, že domácí školu má první, druhé dítě, a ty další už putují do hlavního proudu. Řada mých přátel by nesouhlasila, ale já jsem přesvědčen, že z dlouhodobého hlediska není podstatné, jestli dítě chodilo do školy od šesti let nebo bylo první roky vzdělávané doma. Podstatné je, jak rodina funguje. Škola livil rodiny nikdy nepreváží, ani v pozitivním, ani v negativním smyslu. Rodiče jsou pro dítě nejdůležitější osoby a hlavní autorita. To já jako učitel respektuji. Možná i proto, že jsem byl rodič skoro o deset let dřív, než jsem začal učit.

Jaká je současná generace?

Je to generace mobilů, sluchátek a internetu. Když dáte dětem ve škole volno, většina z nich skončí s mobilem v ruce a sluchátky na uších. My mobily ve škole zákum ráno vybíráme a dostávají je až po vyučování. Chceme, aby mluvily spolu. Internet je obrovský fénomen, nabízí všechno a hned. Když reknete na konci školního roku dětem, že v září přijde do třídy nový žák, nečekají na překvapení, kdo to bude. Pokud se dozvěděj jméno, okamžitě si ho vyhledají na facebooku. Stejně tak známky. Vše je zazávidováno v elektronické podobě, žáci znají svoje průměry a výsledné známky. Čekání na vysvědčení tak postrádá prvek napětí a překvapení, vše je už týden dopředu dostupné na internetu. Co se volného času týká, dnes musejí rodiče vyhnájet děti z domu ven. Před dvaceti lety to bylo naopak. Děti jsou také čím dál, tím méně fyzicky zdatné. To vám potvrdí každý tělocvikář. Chybí jim obyčejný přirozený pohyb, čutání na plácku, lezení po stromech, hraní na indiány, skákání gumy, hraní na babu. Dnes je bud honí trenér ve sportovním klubu, kde jde o výsledky a závody, nebo sedí doma u mobilu. Volná hra a zábava s vrstevníky se přesunula z reálného světa do toho virtuálního.

Co si myslíte o inkluzi?

V současném pojetí je inkluze katastrofa. Degradace a rozklad školství jako systému a někdy doslova osobní tragédie žáků. Mohl bych uvádět konkrétní případy. Inkluze, jak je dnes prosazována, vede ke snížení kvality výuky a frustruje všechny zúčastněné – učitele, dotačného žáka, ostatní spolužáky. Je nesmysl vzdělávat žáka s lehkou mentální retardací v běžné škole. Učivo na druhém stupni už je nad jeho možnosti. Je tu problém hodnocení. Rezignujeme na snahu po objektivním hodnocení výkonu? Budeme hodnotit jen to, jak se kdo snaží? Má škola být především zdrojem pozitivních emocí? Je to na dlouhé povídání, přijďte se podívat. Téměř všichni učitelé, kterým jde o děti a ne o kariéru a peníze z evropských fondů, jsou proti inkluzi. Není to proto, že by si chtěli ulehčovat práci. Naopak, chtějí ji dělat smysluplně. Naše praktické školy (které už oficiálně neexistují), nejsou žádnou diskriminací. Naopak, je to nadstandardní služba pro žáky, pro které je běžná škola nad jejich

síly. Mentálně slabší děti jsou na praktických školách šťastné a spokojené. Učí se věci, které budou v životě potřebovat, opakují a opakují. Na základkách trpí. Obávám se, že za inkluzi je něco jiného...

Co máte na mysli?

Západní země mají málo vlastních dětí. Jejich státní školství se zaměřuje na imigranti. U nich jde především o integraci do společnosti, vzdělávání jako takové je druhořadé. Možná je dokonce nežádoucí, z imigrantů mají stejně být jen dělníci. Naše školství ještě děti stále vzdělává, a to je našim sousedům trnem v oku. Tlak na inkluzi je jednoznačně tlak na snížení kvality vzdělávání. Kdo tvrdí opak, lže buď z neznalosti, nebo záměrně. Dnes je tu tlak dělat ze škol více instituce sociální, než vzdělávací. To jsou všechny ty řeči o tom, že není potřeba hustit do dětí vědomosti, ale učit je vyhledávat informace. To je hloupost, zapnout Google a najít Wikipedii umí přece každý. To bychom mohli školy rovnou zavřít. Myslím, že máme lepší školství než na tzv. západě. Měli bychom si stát za svým, chránit si to a ne se hrbit a nechat si do všechno mluvit. Celá inkluze je taková prázdná bublina.

Nejsou to moc silná slova?

Nemyslím. Podívajte, naše vzdělávání nese název hromadné. Tak to vymyslel Komenský. Jediný způsob, jak ufinancovat vzdělávání širokých mas, je dělat to hromadně. Ideologie inkluze volá po individualizované výuce. Ať mi přijde nějaký zastánc inkluze ukázat, jak mám individualizovaně vzdělávat dvacet pět dětí najednou? Rád bych to viděl, ale nejen jednu ukázkovou hodinu, ale celý týden, rok, pět let. Chci vidět, co ty děti budou umět po pěti letech, jestli budou dělat převážně samostatnou práci, projekty, vyhledávání informací a podobné vychytávky. To jde sem tam. Ale frontální výuka je nejefektivnější. Individualizovaná výuka je jeden učitel na jednoho žáka. Pokud mě někdo zaplatí, klidně půjdú učit jedno jediné dítě a vše ušijeme na míru jeho potřebám. Ale v běžné třídě? Je to nesmysl, nedá se to provést. Zastánci inkluze stále omírají, že je potřeba snížit počet žáků ve třídě zhruba na polovinu. Výborně, takže zdvojnásobíme počet učitelů a počet škol? Kdo to zaplatí? Celá inkluze je pouze na papíře. Jsou to pohádky. Tváříme se, že učíme individuálně, ale učíme hromadně. Jinak to totiž s „hromadou“ děti nejde. Žel některí

profesoři na pedagogických fakultách a teoretici vzdělávání to nechápoú. Žijí ve svém akademickém světě na hony vzdáleném od každodenní reality. Situace v terénu je pak přesně jako ve filmu Pelišky: na jídelníčku rajská, v troubě kuře. Asi nás to Čechy takhle baví. Rádi si hrajeme. Starší kolegové mi říkají, že přesně takhle to bylo za komunismu.

Nejsou učitelé přece jen trochu líni a neo-chotní učit se nové věci?

Nejsou. Prošel jsem několik zaměstnání a můžu srovnávat. Učitelé, které znám, opravdu nejsou líni. Je to náročná práce, kdo to nezkusil, ať si přijde vyzkoušet, co to je odučit sedm hodin za sebou na druhém stupni nebo naučit prvnáčky číst a psát. O takovém záprahu nemá běžný úředník v kanceláři vůbec ponětí. To si nestěžuju, mě to baví. Neměnil bych. Když jsem nastoupil, jeden starší kolega mi řekl: Základní cíl je přežít. A to byl člověk, který svou prací žil a děti ho milovaly. Možná to někoho pohorší, ale učitel se nemůže sám zničit. Jsou alternativní školy, které kladou na učitele vyšší nároky než státní školství. Musí se tam mnohem více připravovat, nepoužívají učebnice, vymýšlejí řadu aktivit. Jenže životnost učitelů na takových školách bývá jen několik let. Jsou to mladí lidé, svobodní, po škole. Ale rychle se střídají, nevydrží. Zvlášť pokud už později mají vlastní rodinu a děti. Paní učitelka nemůže celé odpoledne dělat individualizované přípravy na další den. Po čtyřech hodinách u prvnáčků totiž padne doma na gauč a celé odpoledne spí. Neříkám, že současné školství je ideální. Ale měnil bych jiné věci.

Co třeba?

Dal bych větší důraz na kvalitu než na kvantitu. My dnes probereme hodně, ale často povrchně. Dám příklad z mého oboru – angličtiny. Žák deváté třídy má teoreticky probranou anglickou gramatiku i slovní zásobu na maturitní úrovni. Šikovný deváták s dobrým vedením by mohl maturovat z angličtiny. V každé třídě dva nebo tři takoví jsou. Ale zbytek? Mají mezery, zmatky, mají probranou složitou gramatiku, ale dělají chyby v základních věcech. Takže na středních školách často začínají učitel angličtiny znova od základů. Co s tím? Pomohly by nám rozumné a jasné osnovy a dobré řady učebnic šité pro naše potřeby s návazností na střední školy. To učebnice z Anglie žel často nejsou. Co se týká státního vzdělávání, jsem centralista.

Mimochodem, byl to i Komenský. Tvrdir, že každý rok, měsíc, týden, hodina má být naplánována, a to v celém státu stejně. Něco na tom je. Jenže učebnice jsou dnes byzyns. Je jich na trhu spousta, firmy se předhánějí a školy si vybírají. Aby chaos nebyl úplný, zavedli jsme centralizované státní maturity. Jenže maturity provozuje prapodivná společnost Cermat. Učitelé často ani sami nevědí, co bude obsahem maturitních testů a co mají vlastně žáky učit. Takže já bych zjednodušoval, prohluboval a centralizoval.

Připravují dnes školy žáky pro zítrek?

Samozřejmě, že se o to snaží. Ale kdo ví, co přinese zítrek? Jako společnost jsme v krizi a nikdo neví, jak bude vypadat Evropa za deset let. Jsou dvě filosofické koncepce školství. Jedna je, že školy mají společnost tlačit dopředu, být hybateli změn, druhá naopak, že školy mají mít setrváčnost, držet tradice, hodnoty a historickou kontinuitu. Obojí má svoje místo. Základní škola by podle mě měla být spíše to druhé, spíš takový klidný domov než úprk do budoucnosti. Na základkách máme přeče jen ještě děti. Jako křestan rozhodně kladu důraz na tradiční hodnoty, jako je spravedlnost, poctivost, pracovitost, rodinu jako svazek muže a ženy. Chci, aby kluci byli kluky a děvčata děvčaty. To se nemění. Když se snažíte předávat biblické hodnoty, jdete vždy proti duchu doby. Ale určitá propast mezi školou a každodenní praxí tu bude vždycky. To ani jinak nejde, na cvičišti je to vždy trochu jiné než na bojišti.

Rozhovor s br. Vítkem Šťastným

(učitelem na ZŠ v Turnově)

připravila a vedla Marie Horáčková

Baptistická mládež se přimlouvala za bližní

V neděli 11. června 2017 uspořádala Světová baptistická aliance v městě Washingtonu Světový den modliteb baptistické mládeže s bohoslužbami na téma důležitosti modliteb a přímluv za bližní.

Cílem bylo vyzvednout jednotu mezi baptisty a jinými křesťany, jakožto věřícími v Ježíše Krista a úsili o hlubší vztah s Kristem. Při setkání měli účastníci možnost přispět prostřednictvím výroční sbírky Annual Prayer Offering na rozvoj práce vedoucích a na podporu misijních projektů, do nichž se zapojují mladí lidé po celém světě. Námětem pro letošní rok byla „prorocká akce“ založená na singapurském prohlášení - Singapore Declaration, která vyzývá mladé baptisty, aby svůj život zasvětili cíli být lidmi EVANGELIA.

Stanovenému cíli posloužily zpracované studie z oddílu evangelia podle sepsání Matouše 5, 9: „**Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.**“ Nebyly určeny pouze pro tuto příležitost, ale i k užívání během roku. Objeďnat si je můžete na webu aliance - BWA website. Můžete nám napsat na adresu youth@bwanet.org

Chcete-li přispět na sbírku Annual Prayer Offering, navštívte www.bwanet.org/give

Prameny: Časopis Baptist World

Niekedy sa stretneme aj s uznaním

Témou vzdelávania sa zaoberali aj zaoberajú mnohí myslitelia. Na naše otázky na túto tému odpovedá **PaedDr. Martina Polohová**, riaditeľka ZŠ Narnia BB, ktorá bola aktívna už pri jej vzniku. Je matkou dvoch detí a manželkou kazateľa CB v Banskej Bystrici.

Aká bola a je úloha učiteľa v minulosti a dnes?

Učiteľ podobne ako farár/kazateľ mal v minulosti ovela väznejšie postavenie v očiach spoločnosti. Bol jedným z najvzdelanejších ľudí v okolí, ľudia k nemu pristupovali s úctou a deti viedli k poslušnosti. Myslím, že štát si začiatkom minulého storočia a dokonca aj počas komunizmu viac uvedomoval potrebu vzdelania národa (aj keď ideologickej ovplyvneného). Ako národ sme v oblasti vzdelania nedokázali uchopíť slobodu, ktorú priniesla nežná revolúcia. V dôrade na slobodu a toleranciu sme dali veľký priestor bulváru a iným prostredkom, ktoré spochybňili rebríček hodnôt, ktorý sa aspoň teoreticky aj počas komunizmu podobal kresťanskému. Vtipmi na úkor autorít spoločnosti (učiteľov, policajtov, politikov) sa znižovala a znižuje úcta k týmto poveliam. Zároveň bez nastaveného rebríčka hodnôt spoločnosti nebolo a nie je možné nastaviť reálne ciele vzdelávania v krajinе. Na tom, verím, stojí a padá postavenie učiteľa.

Morálny kódex učiteľa, jeho mienkovnosť, tvorivosť, reálne schopnosti nie sú definované, a tým ani očakávané. Pedagogické fakulty prijímajú najslabších žiakov, čo napomáha tomu, že postavenie učiteľa v spoločnosti je zosniešované. Nedostatočné finančné ocenenie jednoznačne hovorí o tom, že štát dáva postaveniu učiteľa v dnešnej spoločnosti veľmi nízku prioritu. Mnohí rodičia učiteľov pred svojimi detmi spochybňujú, čo prirodzene vedie deti k neúcte. Smutné je, že mnohých učiteľov je naozaj tažké mať v úcte.

Akým smerom sa ubera školstvo dnes?

Na túto otázkou sa tažko odpovedá. Na Slovensku je viaceri iniciatívy, ktoré sa snažia jednak premieňať školstvo zdola, jednak vyrušovať politikov. Politická situácia je však v oblasti školstva zúfalá. Obávam sa, že kým nepreberie vládu nad krajinou skupina politikov, ktorí dajú vzdelávaniu prioritu, školstvo bude len upadať. Chce to koncepcné, hlbokej zmeny, ktoré by sa mali začať návratom k všeobecne prijatelnému rebríčku hodnôt, musia viest ku kvalite na úkor kvantity študentov pedagogických fakúlt a musí to so sebou priniesť finančnú a inú motiváciu, aby tí najlepší študenti mali záujem byť učiteľmi a vzdelávať budúcu generáciu.

Má význam zakladať základné kresťanské školy?

Verím tomu, že založenie kresťanskej školy môže byť rovnako úžasným nástrojom ako nebezpečným. Je veľmi dôležité, kto tú školu zakladá, aké poslanie kresťanská základná škola má, aké štandardy si nastaví pre učite-

ľov, ako sa to v priebehu rokov podarí udržať a rozvíjať a podobne. Všeobecne by som povedala, že dobrá kresťanská škola môže byť úžasným Božím nástrojom, pomocou ktorého je možné dennodenne v priebehu deviatich rokov privádzať deti k spoznaniu Ježiša a pripravovať ich na aktívne pôsobenie v spoločnosti na základe evanjelia.

Nebudú mať podľa Teba deti z kresťanských rodín problémy zo začlenením do kolektívu v ďalšej škole, ktorá už nebude výhradne kresťanská? Nehrozí tu nebezpečie, že deti budú v kresťanskej škole akoby „v skleníku“ a potom tzv. „narazia“?

Toto je jedným z viacerých rizík kresťanskej školy. Mnohé kresťanské školy, zvlášť v zahraničí, sú vo vysokej miere školami pre deti z kresťanských rodín, čo prirodzene vytvára určité getto. Kresťanské školy na Slovensku sú iné. Katolícke a evanjelické školy majú mnohých žiakov z tradične kresťanských rodín, čo robí vzorku detí veľmi podobnou štátnym školám. Vedenie škôl dáva často väčší dôraz na tradíciu danej cirkvi ako na živý vzťah s Bohom a kresťanský svetoná-zor vo vzdelávaní či výchove. Riziko, ktoré tu môže vzniknúť, je to, že deti preberajú „povrchný prístup“ ku kresťanstvu. Z evanjelických cirkví má školy len Cirkev bratská. Všetky štyri školy sú zamerané misijné, žiaci týchto škôl tvoria rovnako pestru škálu veriacich, rôzne veriacich a neveriacich rodín ako na štátnych školách. V tomto zmysle to teda nie je „skleník“. Kedže však vedenie a učiteľia v týchto školách sú väčšinou veriaci, môže tu vzniknúť riziko nekritického podávania len kresťanského pohľadu na svet. V tom spočíva úloha vedenia škôl – je veľmi dôležité nastaviť celý systém vzdelávania na kritické a zároveň empatické myslenie detí, hľadanie pravdy v láske, schopnosť načúvať, vyjadrovať svoj názor a pripúštať, že sa v ňom môžem trošku aj myliť. Je veľmi potrebné vytvárať rôzne situácie, na základe ktorých môžeme deti pripraviť nielen na „nekresťanský kolektív“, ale na tvorivé a odvážne ovplyvňovanie spoločnosti na základe Božieho Slova.

Je dobré zamestnávať v kresťanskej škole neveriacich učiteľov?

Osobne považujem za takmer nevyhnutné, aby hlavné vedenie kresťanskej školy bolo jednotné v osobnej viere v Pána Ježiša ako Boha, pretože hlavné ono určuje vízu školy, nastavuje kurikulum a prijíma ďalších učiteľov. Myslím si však, že je veľmi dôležité, aby aj ostatní učitelia kresťanskej školy boli kresťania s osobným vzťahom k Ježišovi, zvlášť učitelia náboženstva, triedni učitelia a učitelia spoločensko-vedných predmetov. Ostatní učitelia by mali mať podľa môjho názoru aspoň základnú vieru a úctu voči trojjedinečnému Bohu, Biblia, biblickej etike a cirkvi a mali by splňať kompetenčný profil učiteľa (etické a iné požiadavky na osobnosť učiteľa stanovené školou).

Kde nájsť takých učiteľov?

Nie je to jednoduché, ale dá sa to. Treba sa za nich modliť a hľadať na celom Slovensku, prípadne aj v zahraničí. A hľavne sa nevzdávať, aj keby to trvalo dlhšie. Nastaviť si podmienku kvalitného kresťanského učiteľa ako prioritu a nevzdať sa, kým to nie je nevyhnutné. Nám Pán Boh v priebehu 12 rokov vždy poslal ľudí, akých sme potrebovali. Nie dokonalých, ale pripravených učiť sa a rást.

A ešte otázka o homeschoolingu (domáce vzdelávanie) – myslíš si, že toto je jedna z ciest pre kresťanské matky?

Myslím si, že *homeschooling* všeobecne má svoje výhody aj svoje riziká. V prípade, že má dieta kvalitného domáceho učiteľa, výhodu je individuálny prístup k dietaťu, vzdelávanie v jeho tempe, primerane jeho schopnostiam, častokrát možnosť tvoriť vlastné vzdelávanie, možnosť výchovy na základe presvedčenia /viery rodičov a pod. Nevýhody sú hľavne v sociálnej oblasti. Dieta vzdelávané doma, ak je vzdelávané samo alebo len medzi súrodencami, neprihádzza do každodennej interakcie s rôznym správaním, s rôznymi názormi, nemá možnosť obrusovať si svoj pohľad na život, na svet. Jeho schopnosť spolupracovať, prispôsobiť sa pravidlám skupiny a na druhej strane schopnosť obstáť v tažejšej situácii, sa nemá kde rozvíjať. Na Slovensku je domáce vzdelávanie zatiaľ umožnené len pre deti na 1. stupni. Myslím, že hľavne pre deti v puberte je veľmi potrebné tráviť organizovaný, na vzdelávanie zameraný čas s rovesníkmi, aby dokázali v spoločnosti obstat a nestali sa z nich bud' veľmi neistí, alebo naopak, nekompromisní ľudia. V USA existujú komunity rodín, ktoré vzdelávajú svoje deti doma. Tieto komunity sa stretávajú, niektoré predmety sa deti učia spolu. Na Slovensku, kde je zatiaľ mälo komunit detí v domácom vzdelávaní, by som ja osobne domáce vzdelávanie odporúčala na 1. stupni detom so špeciálnymi výchovno-vzdelávacími potrebami, zvlášť s Aspergerovým syndrómom, s ADHD, ale aj s poruchami učenia a ďalšími potrebami. Títo malí žiaci potrebujú vlastné tempo a osobitný prístup, a ak to škola nedokáže citlivou a dostatočne zabezpečiť, odrazí sa to v ich sebavnímaní.

Osobitný prístup rodiča na základe odporúčaní špecialného pedagóga a psychológov môže pomôcť tomu, že sa deti naučia so svojím obmedzením pracovať skôr, ako budú kvôli nemu vystavení možnému nepozumeniu kolektívnu.

Posledná je otázka relevantnosti škôl pre život celkovo – ako sú školy pripravené vzdelávať a vychovávať deti pre zajtrašok? Verím, že na Slovensku sú školy, ktoré cielovo vedome pripravujú deti pre zajtrašok, a to rovnako kresťanské, súkromné aj niektoré štátne školy. Robia to na základe osobného presvedčenia, bez vízie odmeny, napäť, v mnohých oblastiach riskujú, hľadajú, ako ostať „v rámci legislatív“, a pritom nájsť kvalitnejšiu cestu. Musíme však povedať, že sme vďační za to, že sa to dá. Že máme aspoň akú-takú slobodu, že nás kvôli inakosti ministerstvo či inšpekcia nepokutuje, napäť, niekedy sa stretne a s uznaním. Na druhej strane, je mi to veľmi ľuto, ale školy na Slovensku nepripravujú deti pre zajtrašok zdaleka dostatočne.

Za rozhovor ďakuje
Ľudia Podobná

V Spojených štátach amerických žijem už takmer desaťročie a za ten čas som mala možnosť pozorovať tunajší vzdelávací systém na rôznych stupňoch a typoch škôl. Hoci považujem nadobudnuté znalosti za užitočné najmä v kontexte môjho učiteľského pôsobenia na Slovensku, rozhodla som sa položiť niekoľko otázok môjmu manželovi Ľubomírovi Martinovi Ondráškovi, ktorý má bohaté študentské skúsenosti z oboch krajín. Verím, že jeho pozoruhodný životný príbeh bude pre čitateľov inšpiráciou.

Martin, ako je možné, že niekto, kto bol na Slovensku na strednej škole „posledný v triede“, neboli pripustený k maturitnej skúške, musel opakovať ročník a vysokú školu opustil po niekoľkých mesiacoch – neskor s vynikajúcim prospehom absolvoval štyri vysoké školy v Spojených štátoch, z toho dve v prvej desiatke svetového rebríčka? A to všetko popri rodinnych a pracovných záväzkoch, ako aj množstve výziev, ktoré sprevádzajú človeka v novej krajine.

Odpoviem jedným slovom: láska. Príslovie „láska hory prenáša“ platí aj v kontexte vzťahu človeka k poznaniu. Osoba, ktorá miluje, je schopná prekonávať zdanivo neznesiteľné, vytrpieť zdanivo neznesiteľné a obetovať zdanivo nemožné. Pre mňa je láska k poznaniu späť s podstatou kresťanskej vieri – láska k Bohu a blížnemu. Základnou motívciou môjho študijného úsilia je túžba milovať Boha celou svojou myšľou a blížneho ako seba samého. Apoštol Pavol veriacim pripomína, že „poznanie viedie k namyslenosti, kym láska buduje“ (1Kor 8, 1). To neznamená, že si kresťan musí vybrať medzi poznáním a láskou – mal by milovať poznanie, avšak to sa musí

Láska dokáže zázraky

nachádzať na patričnom mieste „rebríčka lások“. Vyrastal som v priebernej slovenskej rodine počas socializmu a bol som obdarený priemernou inteligenciou – za všetko, čo tento prieber prekročilo, vďačím láske. Mojej láske k tomu výšie zmieneným objektom a láske druhých voči mne. Bez ich podpory by tento príbeh nebol možný.

Prečo si na Slovensku dosahoval také zlé študijné výsledky?

Keď som vyrastal, môj postoj k vzdelávaniu by sa dal označiť slovami nezáujem a nechut. Myslím si, že jednou z jeho hlavných príčin bolo, že som sa zo strany učiteľov nestrelol s takým prístupom, ktorý by vo mne zapálil lásku k poznaniu. Nechcem, aby to vyznelo pateticky a už vôbec nechcem niekomu ukriadiť, ale nespomínam si, že by som sa stretol s niečím, čo je prvým predpokladom efektívneho vzdelávania: láskou k študentovi. Stretoval som sa s odmeranostou, ponížovaním a niekolkokrát aj s fyzickým trestom.

Na niektorých učiteľov rád spomínam, ale celková skúsenosť bola negatívna. Na

prvom stupni základnej školy som bol výborným žiakom vďaka mojej mame, ktorá sa so mnou učila a používala pri tom aj rôzne donucovacie prostriedky. Neskôr to už so mnou išlo od desiatich k piatim.

Čo tá zmenilo?

Pozitívna zmena nastala po mojom obrátení z ateizmu na kresťanskú vieru – zopakoval som si štvrtý ročník gymnázia, úspešne zložil maturitnú skúšku a dostal sa na štúdium teológie, čo v tom čase nebol vôbec samozrejmou. Na základe niekolkých negatívnych skúseností som sa však štúdium rozhodol zanechať a bol som nejaký čas nezamestnaný.

V roku 1995 si s jednou malou taškou a za cenu veľkej obete odišiel do Spojených štátov. Ako by si opísal svoju americkú skúsenosť v oblasti vzdelávania?

Práve tu sa naplno rozhorela moja láska k štúdiu, na čom majú najväčšiu zásluhu moji profesori. Mal som možnosť študovať s niekoľkými desiatkami profesorov a môžem povedať, že ani s jedným z nich som nemal vyslovene negatívnu skúsenosť a v drívnej väčšine bola mimoriadne pozitívna. Zo Slovenska som odchádzal s jediným cieľom – zodpovedne sa pripraviť na službu, ku ktorej som sa cítil byť povolaný. Myšiel som si, že pravdepodobným vrcholom bude získať bakalársky titul. Hoci som do tejto krajiny prišiel naplniť svoj „americký sen“, ani v tom najdivokejšom sне by mi nenapadlo, že jedného dňa budem študovať na elitných univerzitách s tými najrenomovanějšími profesormi. Berúci do úvahy moju minulosť, považujem to za Boží zázrak alebo Boží vtip; nájskôr oboje. O jednom som však mal možnosť presvedčiť sa: Boh robí poz-

ruhodné veci, keď na otázku „Koho mám poslať, kto ta pôjde?“, odpoviem „Hľa, tu som, pošli mňa!“ (Iz 6, 8)

V jednom zo svojich minulých rozhovorov si povedal, že traja profesori, ktorí tá najvýraznejšie ovplyvnili, boli Eldin Villafaña (Gordon-Conwell Theological Seminary), Harvey Cox (Harvard University) a Jean Bethke Elshainová (University of Chicago). Vyber si jedného a povedz, ako tá ovplyvnil?

Pre niekoho môže byť prekvapením vidieť tieto tri mená vedla sa v jednej vete – boli v mnohom takí odlišní. Jedna z vecí, ktorá ich však spájala, bola láska k svojej vednej disciplíne a láska k študentom. Najdôležitejšiu úlohu v mojom akademickom živote zohral Eldin

Villafaña – môj bývalý profesor, mentor, kolega a priateľ.

V roku 2000 som mal počas jedného semestra s Eldinom

dva predmety – jeden sa zaoberal kresťanskou etikou a sociálnymi problémami a druhý verejnou službou cirkvi – a práve vtedy sa vo mne zapálila láska ku kresťanskej sociálnej etike, čo následne určilo moje ďalšie životné smerovanie. Paradoxne, oba spomínané predmety som mal neskôr možnosť v rovnakej inštitúcii aj učiť. Napriek geografickej vzdialnosti a plynúcomu času sa môj kontakt s Eldinom nikdy neprerušil. V roku 2012 prišiel so mnou aj na Slovensko a niektorí čitateľia ho mali možnosť aj osobne stretnúť.

Práve nedávno si bol pozvaný učiť jeden zo spomínaných predmetov na Gordon-Conwell Theological Seminary v Bostone, takže tvoje dojmy musia byť ešte čerstvé. Ako vnímaš vzdelávací proces z pohľadu učiteľa?

Predmet som učil blokovo a so študentmi som stráví šesť intenzívnych dní. Nášmu stretnutiu predchádzala z ich strany náročná príprava – ich vôbec prvou úlohou bolo, aby mi napísali „svoj príbeh“. Nedokážem efektívne učiť, keď neviem, koho učím. Moju prvou úlohou bolo spojiť si príbehy s menami a mená s tvárami predtým, ako sa prvykrát stretne. Bolo ich 28. Ak mám rád svojich študentov a vztah učiteľa a žiaka vnímam ako posvätnej a nie transakčnej, tento prístup považujem za úplnú samozrejmosť. Mojím hlavným cieľom je vždy jedno a to isté: aby mali podobnú skúsenosť, ako som mal ja, keď som sedel na ich mieste. Keď študenti vedia, že máte radi to, čo robíte, a máte radi ich – je to ten najlepší začiatok cesty lásky k poznaniu. Najväčšou odmenou pre mňa je, keď mi študent do anonymného hodnotenia po ukončení predmetu napiše: „Profesor Martin je priateľský a vzdelaný učiteľ, ktorému na jeho študentoch záleží.“

Noema Brádnanská Ondrášek

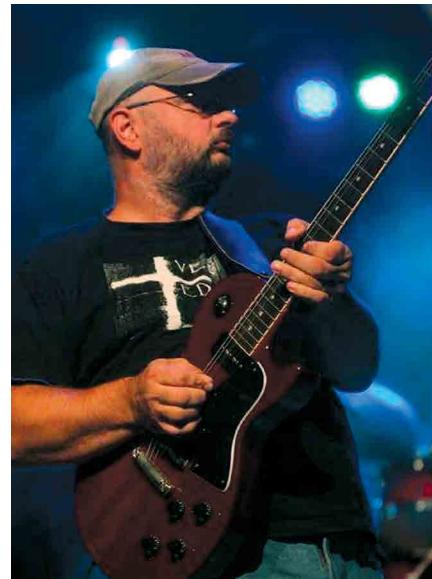
Hudobno-vokálna skupina ADRIEL

Dnes by som vám chcel priblížiť podtatranskú vokálno-inštrumentálnu skupinu ADRIEL. Aby som nemusel veľmi namáhať svoju pamäť, prípadne si vymýšlať, pozval som si k sebe do štúdia jej vedúceho Janeka Handzuša.

Poznáme sa už mnohé roky, dokonca sme raz spolu hrali na jednom koncerte v Bratislave. Nie tak spolu, že Adriel súčasne s Matuzalem, ale tak, že oni mali svoj program pred prestávkou a my po nej. Pozval som si ho, lebo mi je dosť blízky a máme veľa spoločného. Obaja piesne skladáme, aranžujeme, hráme i spievame. A blízky mi je možno aj preto, že je veľmi háklivý na dobré texty, presne ako ja. Janek pochádza z malebnej podtatranskej dedinky Štôla.

Baptistické zboru pod Tatrami sú známe svojou duchovnou silou, ktorá sa prejavuje aj v speve a hudbe. A práve do takého prostredia sa Janek narodil. Samozrejme, že jeho mama chcela mať z neho muzikanta a jej predstava bola, že sa musí učiť hrať na husliach. Po absolvovaní skúšky do hudobnej školy však prišli skúšajúci za jeho mamou a povedali jej, že je to zbytočná námaha i strata času, lebo chlapec nemá ani sluch, ani zmysel pre rytmus a že keby ho dala na hudobnú školu, bolo by to pre nich len hanbou.

Janek sa tým veľmi netrapił. Radu odborníkov prijal a hudbu si prestal všímať. Až do svojej puberty, keď si v mengusovskom zbere začali spevokol a pri ňom sa sformovala mládežnícka hudobná rytmická skupina. Neskôr sa všetko „zelektrizovalo“ a táto sprievodná skupina sa osamostatnila. Zvuk elektrickej gitary v kostolnom prostredí zapôsobil na Janeka v plnej sile. Navyše do ich zboru chodili mládeži z okolitých zborov a v každej bol aspoň jeden či dvaja gitaristi. A to ho dostało úplne. Prišiel za rodičmi a prosil ich, aby mu kúpili gitaru. Rodičia, aj napriek predošlému negatívному odporúčaniu hudobných odborníkov, mu kúpili španielku. Janek sa začal učiť sám, len za pomoci svojej sesternice, od

ktorej si obkresloval akordy, a ako sám sa vyjadril, hnala ho túžba hrať spolu s ostatnými gitaristami v hostujúcich mládežiach. Keď mal štrnásť rokov, prišiel za ním vedúci miestnej hudobnej skupiny Pavel a položil mu otázku: „Chceš hrať v skupine?“ Janek povzbudený záujmom šéfa, okamžite súhlasiel. Pavel však dodal: „Dobre, ale my potrebujeme klávesistu.“ Janekovi v tom momente vôbec nevadilo, že sa ešte ani nestihol poriadne naučiť hrať na gitaru a že ani noty nepozná. Vidina byť v skupine bola silnejšia. Súhlasiel a za týždeň sa na syntetizátore naučil prvé akordy a základné technické hmaty, aby sa mohol postaviť v skupine k ostatným hudobníkom ako jej platný člen.

Pavel však zomrel a pri jeho hrobe dal Janek Pánu Bohu sľub, že povedie skupinu ďalej. A vždy, keď skupina prechádzala problémami a už bola na pokraji svojej existencie, si spomenul na tento sľub a s novou energiou slúžili ďalej.

Absolvovali množstvo koncertov na Slovensku i v Čechách. Ich piesne boli ich vyznaním a svedectvom a svojím rytmom a dynamicou oslovovali hlavne mladých ľudí.

Keď som sa Janeka opýtal, čo by chcel odkázať svojim poslucháčom, povedal, že to najlepšie, čo ho v živote stretlo, okrem jeho manželky, je to, že ho Pán Boh našiel a zastavil. A jeho odkaz je v tom, že keď vás Pán Boh zastaví, tak sa Ním nechajte viesť, lebo lepšej cesty niet.

Ak sa chcete o skupine Adriel dozvedieť viac, počúvajte v archíve Rádia7 reláciu RETROklub na adrese: <http://www.radio7.sk/archiv/retro-klub>.

Spracoval: Slávo Kráľ

Misijní cesta na Ukrajinu

Ve dnech 2. – 11. dubna 2017 se uskutečnila cesta na Ukrajinu ve složení: Yuriy Dankanych (náš řidič), Ruslan Gricyk (náš tlumočník), Jordan Haller, Květa a Alois Boháčovi, Štěpán Klepáček a Nick Lica.

Naše BJB několik měsíců pořádala finanční sbírku na pomoc Ukrajině jako návaznost na misijní cestu, kterou jsme vykonali vloni na stejném místě. Naše sbírka směřovala na potravinové a hygienické balíčky pro potřebné a uprchlíky z okupovaného území. Druhá část byla na podporu sboru při stavbě nové modlitebny.

Cesta tam měla několik zastávek. V Kyjevě jsme zastavili a přenocovali v areálu Výkonného výboru unie ukrajinských baptistů, potom před Charkovem jsme museli přenocovat, protože auto mělo poruchu. Až ve středu odpoledne (po třech dnech) jsme se dostali do města Lysycansk. Toto město leží asi 30 km od okupovaného území, kde někdy bylo slyšet z dálky střelbu. Než jsme se tam dostali, museli jsme projít několikerou vojenskou kontrolou na hlavních křížovatkách a při vstupu do Luhanské oblasti. Město je ze všech stran hlídáno armádou, která střeží mosty a kontroluje pohyb osob.

Protože jsme měli doporučení od vedení ukrajinských baptistů, prosili jsme bez problémů až do cílové stanice.

Ujeli jsme celkem kolem 5200 km a rozdali tam finanční pomoc kazatelům, dvěma sborům a uprchlíkům v hodnotě 12 750 €.

Za čtyři dny čistého času

jsme tam měli sedm shromáždění, ze kterých pět bylo určeno pro uprchlíky. Zvěstovali jsme evangelium Ježíše Krista a naději, kterou máme v Bohu, také jsme sloužili hudbou.

Mezi shromážděními, která se konala vždy ráno a večer, jsme pracovali na zateplení domu u modlitebny.

Poznali jsme, že Pán Bůh má svůj lid i tam v těžkých podmínkách. Církve chválí a milují Boha a lidem se zvěstuje evangelium o záchráně, které se nám dostalo v Kristu. Ačkoliv to byla dlouhá a náročná cesta, nakonec jsme vnímali, že jsme udělali to, co Pán od nás chtěl.

Děkujeme všem, kteří se na sbírce podíleli. Nadále se modlme za pokoj a spásu pro ukrajinský lid. Za celý tým

Nick Lica, kazatel BJB KV

Jak zůstávat misijní církví?

Všechny, kterým leží na srsti oblast misie či zakládání nových sborů, zveme na dvoudenní setkání do Vysokého Mýta.

Toto setkání nebude konference, ale spíše learning community (uzájemně se učící skupina), protože polovina času bude práce ve skupinách, kde se budeme snažit aplikovat do praxe vyučování, které zazní.

Proto je dobré, pokud z jednoho sboru přijedete ve skupině, ale není to podmínkou. Někdy nás některé strukturální či organizační záležitosti natolik vyčerpávají, že nezbývá prostor pro samotnou misijní činnost.

Proto letošním tématem je: „Jak zůstávat misijní a jak nečinit církve zbytečně komplikovanou.“

Jedním z vyučujících je Mark Potma, dlouholetý misionář a zakladatel sborů v ČR. Jeho sbor má dlouhodobě vysoké procento nově obrácených lidí.

Součástí setkání bude speciální prostor pro lidi, kteří se zajímají nebo by chtěli vědět více o zakládání nových sborů. Na programu bude také volba nových členů misijního odboru BJB.

Termín: 13. – 14. 10. 2017. Cena: 400 Kč (v ceně je ubytování, strava a materiály).

Je potřeba se přihlásit do konce září kvůli ubytování!

Pořádá misijní odbor BJB.

V případě jakýchkoliv dotazů nás neváhejte kontaktovat.

Vladimír Zeman, tel.: +420 731 137 842

Přihlášky posílejte na e-mailovou adresu: vzeman532@gmail.com

MÚDROST

Tak sa teda vraciam. Prišiel som, vychrlil zo seba Robert. Som tu, dodal znova s dôrazom. Áno, počul som, odvetil profesor bez toho, aby zdvihol hlavu. V kancelárii Gandalfa, ako ho študenti radi nazývali, ostalo nehybné ticho. Robert stál, čakajúc na prejav uznania, nejaký znak ocenia alebo čokol'vek, ale profesor akoby ani nežil. Po chvíli sa Robert potichu obrátil a podišiel ku dverám, k tým tažkým dubovým dverám s obrovskou medenou kľučkou, ktoré sa zdali byť každému ľahkovážnemu narušiteľovi nedobytné. Prečo ste sa vrátili? Čo odo mňa očakávate, Robert? Ozvalo sa spoza stola, znova bez toho, aby profesor pohol hlavou. Neviem, rieko napokon Robert, mysel som si, že sa budete tešíť, odvetil nesmelo, a trochu aj zahanbene. Gandalf zdvihol zrak spoza knihy. Tešíť sa? spýtal sa tak trochu oznamovacím tónom, tešíť sa, zopakoval a znova zmíkol. Vonku sa znova rozpršalo a na klepotanie kvapiek sa obaja pozreli na okno, tak vidite, pokračoval profesor, taký jesenný dážď, ten poteší. Nie pre jeho výnimočnosť, však napokon na tom, že v októbri prí, nie je nič výnimočné, ale pre to, že potichu, bez upozornenia ten dážď čosi prináša. Čosi tajuplné a hodnotné. Profesor podišiel pomaly k oknu a zblízka si obzeral kvapky stekajúce po skle. Jeho dlhá biela brada sa takmer dotýkala okna, bolo však nemožné posúdiť, či sa pozera pred seba na sklo alebo do dialky. Keď vás nedocení vaše srdce, Robert, tak moje docenenie vášho rozhodnutia vám pomôže len na veľmi krátku dobu. Ak vás však vaše srdce docení, tak potom už moje docenenie ani nebude potrebovať. Profesor sa znova stiahol do svojej nehybnej tichej reality. Robert sa so zmiešanými pocitmi pomaly obrátil a potichu vyšiel z kancelárie. V hlate mu ešte veľmi dlho doznievala atmosféra z Gandalfovej kancelárie. Nevedel sa zbaviť dojmu, že profesor sa tu medzi nimi pohybuje, ale akoby žil už v nejakom inom svete, veľmi vzdialenom, nedotknuteľnom, nedosiahnutelnom. Študenti si to samozrej-

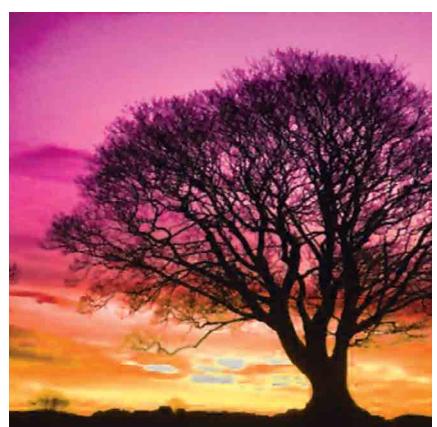
me všimli a začali si robiť žarty. Robili stávky, či na prednáške zmírne alebo nie. Či bude zasa meditovať. Keď sa po škole rozniesla správa, že Gandalf zomrel, rozliahlo sa veľké ticho. Zrazu všetky žarty skončili, a každému došlo, že profesor nezaspával, nemeditoval, ale pomaly odchádzal. Lúčil sa s realitou, s časom, s priestorom. Lúčil sa s kníhami, so študentmi, s daždom i slnkom. Lúčil sa so sebou. Robil to spôsobom, akým aj žil, majestátne, s hlbkou a nadovšetko krásne. Robert sa to dozvedel na chodbe, počas jednej prestávky. Na prednášku sa už nebol schopný vrátiť. Premohol ho taživý smutok. Prechádzal sa po parku, postával pri strome, kde počúval Gandalfa. Zamieril k rieke a načúval vode, ako to profesor hovorieval. Až teraz tú melódii naozaj aj počul. Prenasledoval ho pocit, že nekráča sám. Svet okolo neho stíhol a všetok pohyb sa spomalil. Profesor bol zrazu všade väčším prítomný ako kedykoľvek predtým. Študenti začali písť rôzne odkazy a Gandalfove citáty na betónovú plochu basketbalového ihriska, kde načas ustali športové radosti. Ku každému odkazu zapalovali kahanček, až kým nepremenili ihrisko na jedno veľké, blikajúce pietne miesto. Aké výrazné je ticho po bravúrne zahratom sôle, pomysiel si Robert, prechádzajúc medzi plamienkami kahančekov. „Dnes ráno sme mali prednášku s Tebou, ale už si nám prednášal len v našich srdciach,“ číta pod košom, alebo „Viedol si nás k múdrosti, nielen k vzdeleniu, ďakujeme.“ Číta tie slová so zvláštnym chvením. Bolo tam množstvo ďalších dojemných odkazov. Všetci mali potrebu aspoň takto, dodatočne pretaviť svoje pocity do slov. Ako sa Robert prechádzal medzi nápismi a plápolajúcimi plameňmi pocitov, začal sa ho zmotčovať panický strach a úľak z nezvratnej straty. Pocit zovretia žalúdka a silného strachu z toho, že už nikdy, nikdy nestretne toho čudáka, že sa ho už nikdy nebude môcť spýtať na jeho názor, že ho už nikdy neuvidí, ako hlbavo sa vnára do svojej myšlienkovej reality. Nechávajúc opytujúceho sa na pochybách, či ho vôbec počúva. Začali sa mu vybavovať situácie, keď odchádzal z jeho kancelárie rozrušený, nabudený a zahanbený súčasne. Nikdy nevedel celkom jednoznačne identifikovať, či ho Gandalf pochválil alebo, naopak, mu niečo vyčítať, ale zakaždým to v rôm ešte dlho doznievalo. Jediná jednoznačná situácia bola vari len vtedy, keď mu dohováral, aby štúdium filozofie neukončil. Vtedy mu s prekvapivou jednoznačnosťou zdôrazňoval, aké je dôležité, aby sa rozhodol tak, ako to v hlbke svojej duše naozaj chce a cíti. Prečo ste sa pred rokmi rozhodovali pre štúdium filozofie? pýtal sa ho vtedy profesor. Čo vás na filozofii lákalo? doplnil svoju otázku. Neviem, odvetil Robert, s naivne pôsobia-cim pokusom zbaviť sa nepohodlnnej otázky bez odpovede. Neviete? profesor zdvihol oboče i hlas. V tom okamihu bolo obom jasné, že tadiaľto cesta nevedie. Vždy som chcel veciam rozumieť, odpovedal napokon

Robert. Po troch rokoch im už rozumiete? Nie, nepovedal by som, ale tá túžba vo mne neustala. Načo by vám to bolo, prečo chcete tým veciam rozumieť? Neviem, asi by som vedel múdrejšie žiť... zamýšľal sa, vnárajúc sa do seba stále hlbšie a hlbšie. Znamená to, že žijete nemúdro? Asi áno. A čo by ste si od toho slubovali, ak by ste žili múdrejšie? Rozumel by som viac tomu, ako veci fungujú, vedel by som sa vyvarovať bolestivých chýb a bol by som šťastnejší, na krátko sa odmlčal, možno by som bol šťastnejší..., a na chvíľu ho z tej miery obnaženosť zatial pocit hanby. Obaja rešpektovali to smutné ticho a nechali mu priestor. Chcete viac rozumieť svetu, Robert, a možno potrebujete najprv viac rozumieť sebe, vás mu skrytému svetu. Štúdium a napokon i vzdelenie je dobroružnou plavbou, ale tá cieľová destinácia je múdrost, nemyslíte? Aký je medzi nimi rozdiel? spýtal sa Robert naliehavo. To je dobrá otázka, múdra otázka, dodal profesor s ledva badateľným úsmevom na tvári. Keď tú odpovede nájdete, napíšte mi ju, Robert, dobre? Dobre, rieko Robert s hlbavým pohľadom pred seba.

Keď kráčal popri plamienkoch, spomíнал na takéto stretnutia s Gandalfom, a spomienky doliehalo naňho s naliehavým smútikom. Číta jeden odkaz za druhým. Už sa nebránil slzám, vedel, že stratil nielen učiteľa a mentora, ale človeka, ktorý ho mal rád. A ktorého mal rád on. Došiel nakoniec ihriska, vzial si do ruky kriedu, kľakol si a začal písť. Jeho pocty sa ako splašené rozbehli za niekym, kto mu zrazu strašne chýbal. Keď stíchne hudba, tak zaznejú zvuky prostredia, no keď stíchne človek, stíchne aj svet okolo. S každým pís-menom mal pocit, že Gandalfa púšta dolu riekou v akýchsi malých čudných lodkách, kúsok po kúsku. Cítil, ako nastupuje úlava, a bol nesmierne vďačný za tento pietny prejav, za nápad, za atmosféru a za možnosť smútiť.

Keď dopísal, zapálil na koniec svojej krátkej vety kahanček, vstal, s vďačnosťou v srdci, a mlíkvo a dlho sa pozeral na ten smutný tanec svetla a hrevivého tepla. Ako sa vzdaloval, obzrel sa za nápisom, akoby naposledy. Zostal tam plameň s jeho odkazom, na ktorom stálo: Rozdiel je v láske..., dákujem.

Zoltán Mátýus

Tri piliere vzdelania

Sedel som v práznej koncertnej sále a môj žiak pri klavíri. Pripravovali sme sa na vystúpenie. Tu sa otvorili bočné dvere a z inej triedy vychádzali dve žiačky. Pani učiteľka im ešte dala po jednom cukriku a dvere sa opäť zavreli. Jedna zo žiačok povedala: „To je dobrá paní učiteľka.“ Takýto prístup môžeme sledovať v najrôznejších variantoch viac menej všade okolo nás: **Hodnotenie podľa toho, kto komu čo dá.** V druhej knihe Mojžišovej 18, 21 čítame o spôsobe výberu sudcov v Izraeli. Mojžišovi bolo povedané: „Spomedzi všetkých ľudí si vyhliadni schopných, dôveryhodných mužov, ktorí nenávidia úplatok... oni nech súdia ľud...“ Takíto mužovia však nevyrastajú len tak. Musia byť od malíčka správne vedení, formovaní a vyučovaní. Je zaujímavé, že jeden z takýchto vzácnych a vzdelaných mužov pochádza aj z územia Moravy, ktorá leží uprostred našich nevelkých národov: Českého a slovenského. Stal sa dokonca učiteľom národom! Je to Ján Amos Komenský. Vo svojej Veľkej didaktike vysvetluje, ako je možné učiť všetkých všetkemu tak, aby vyučujúci učili menej a tí, ktorí sa učia, sa naučili viac. Aby v školách bolo menej stresu, nechuti a zbytočnej práce a viac pokoja, radosti a trvalých výsledkov. Zdôrazňuje, že **vzdelávanie má prebiehať v troch oblastiach: v oblasti poznávania, v oblasti mravnosti a v oblasti zbožnosti.**

To sú tri piliere skutočného vzdelania. Samotné vedomosti nastačia, ani neurobia človeka lepším. Kráľ Herodes si vedel získať vedomosti, ktoré potreboval. Presne zistil, kde sa má narodiť Mesiáš, a tam potom poslal svojich služobníkov vraždiť. Vedomosti v službách niektorých ľudí môžu byť dokonca veľmi nebezpečné! Ako je to teraz, keď technika napriedu takým rýchlym tempom? Žiaľ, že odkaz Jána Amosa Komenského v podstate upadol do zabudnutia. Namiesto správneho vzťahu k Bohu a blížnym sa pestuje materializmus, honba za peniazmi a zážitkami. Ľudia hovoria, že kto má peniaze, má všetko. Moc, slávu dokonca aj „pravdu“. Môže si kúpiť médiá a ovládať spoločnosť. Božie slovo však hovorí, že **láska k peniazom je koreňom všetkého zla** (1Tm 6, 10). Koľko veľkých podnikov a závodov sa rozpadlo iba preto, že svedomie a morálka

boli pošliapané! Ostali po nich prázne chátrajúce ruiny a mnoho prepustených. Je tu však ešte najvyšší Učiteľ národom: **Pán Ježiš Kristus – Boží Syn.** On prišiel osobne na túto zem, aby toto všetko napravil. **Bol najmúdrejším Učiteľom – Majstrom, aký kedy po tejto zemi chodil, mrvavne čistý, dokonalý, bez hriechu a plne oddaný svojmu nebeskému Otcovi.** Drahö zaplatil za to, aby nás vyviedol z biedy nevedomosti, vyslobodil z moci hriechu a získal si naše srdcia. On povedal: „**Hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť**“ (Mat 6, 33). Čo je kráľovstvo Božie?

Je to „spravodlivosť, pokoj a radosť v Svätom Duchu“ (R 14, 17). Toto máme hľadať napríklad aj v čase volieb. Potrebné je len správne rozpoznávať a používať vyššie kritériá, ako sú tie, „kto komu čo dá“, alebo tomu podobné. Tým sú na krestana kladené aj vyššie nároky. Aby sme obstáli, je nevyhnutné potrebné systematicky a cieľavedome sa vzdelávať,

rást v posvätení, ako aj oddanosti Božím zámerom. Božie slovo hovorí: „**Spravodlivosť pozdvihuje národ, no hriech je pre národy hanbou**“ (Prísl. 14, 34). Tí najvzdelanejší ľudia, ktorí najviac poslúžili spoločnosti vo svojom čase, boli krestania. Čerpali z Knihy kníh – Biblie. Theodor Roosevelt povedal: „Dôkladné poznanie Biblie má väčší význam ako vysokoškolské vzdelanie.“ **Obráťme svoj záujem k najväčšiemu Učiteľovi národom – Pánovi Ježišovi Kristovi.** Pod Jeho vplyvom boli vytvorené mnohé skvosty literatúry, ako je napríklad aj Veľká didaktika. Nedajme im upadnúť do zabudnutia. Sú v nich nadčasové hodnoty, aktuálne aj pre súčasnosť. J. A. Komen-ský čerpal z Božieho slova, ktoré máme aj my, len ho potrebujeme viac otvárať.

L. P.

„Hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť“
(Mat 6, 33)

Pět překážek ke spáse

Sedm lidí v bílém rouchu stálo před zaplněným sálem, za nimi baptistérium. Slavnost křtu ponořením proběhla dne 30. dubna 2017 odpoledne, ve sboru BJB v Aši. Radovali jsme se, že Pán Bůh přidal další lidi do

našeho sboru a do naší církve. Jsou to lidé, které jsme před rokem neznali. Je to Boží milost, že i takto Boží svatý Duch pracuje. Svědky byli i hosté z okolních sborů. Kázel a křtil br. kazatel Alois Boháček. Na základě Sk 8, 26–39 zdůraznil, že tak jako na cestách se objevují překážky, zdržení, objíždky v práci, ve zdraví a ve vztazích, podobně se lidem staví do cesty překážky v naplnění Boží vůle. Lidé touží po spásce, po nebi, ale na cestě se objeví něco, co jim znesnadní nebo dokonce znemožní dosažení cíle.

Dvořan, popsaný ve Skutčích apoštola (tehdejší etiopský ministr financí), který jel v kočáre a k němuž byl poslán učedník Filip, to věděl. Proto se Filipa zeptal: Co mi brání, abych Boží vůli

v otázce křtu naplnil? Všechny překážky, které měl před sebou, překonal.

1. Víra celým srdcem (37. v). Dvořan ji měl. Víra jej vyburcovala k dlouhé cestě do Jeruzaléma a také touha více, blíže a osobně poznat Boha Izraelců. Působila zde Boží moc.

2. Postavení ve společnosti. Dvořan se neštýděl, i když měl vysoké postavení. Možná ho po návratu do Etiopie odvolali z úřadu, ale on si svou spásu cenil více než kariéru. Co jsme na tomto světě bez Boha? Nic.

3. Okolní lidé. Jeden vlevo, druhý vpravo. Každý stojí na jiné straně. Může to být i

Neboj se, toliko věř

V květnu letosního roku proběhla v Praze ve sboru Na Topolce již druhá konference Sítě víry (sborů Chelčického, v Liberci a Praze 4) s charakteristickým názvem „Neboj se, toliko věř“. Název této konferencie je velice výstižný pro dnešní dobu. Povzbuzuje nás k odvaze v následování Ježíše Krista. Volá nás vyjít za Kristem i na místa neprošlapaná a neprobádaná, kde jsou nuzní lidé, kam se dnes církev mnohdy zdráhá vykročit. Na konferenci nejprve promluvil host z Církve bratrské, bratr Pavel Hošek, který hovořil o současných výzvách pro křesťany. Zmínil mezi jiným podnětnou myšlenku, že výzvy současného světa a společnosti, s kterými se potkáváme, je možné vnímat jako ty, které nám sesílá samotný Bůh. Dotkl se rovněž teologické šíře dnešního křesťanstva, k čemuž použil příznačných termínů „základáři“ a „svobodáři.“ Druhý host, bratr Pavel Vychopeň, poté hovořil na klasické, ale dnes někdy opomíjené téma baptistické tradice, jímž je svoboda

svědomí. Toto téma připomněl na příkladu jednoho z otců zakladatelů baptistů v Anglii, Thomase Helwye (1575–1616). Zdůraznil, že Helwysův odkaz o tom, že každá víra má své místo pod sluncem, je stále živým odkazem i pro dnešní dobu. Proto se baptisté dosud zasadují o to, aby víra ať už židovská, křesťanská, muslimská i jakákolijiná nebyla nikomu upírána.

Odpoledne následoval výlet do Hleďsebe v Nelahozevsi, do míst, kde vznikl první baptistický sbor. Sestra Slávka Švehlová ze sboru

BJB Na Vinohradech velice poutavě posluchačům přiblížila ony první začátky baptistů v Čechách. Bylo objevně slyšet, že jedni z prvních baptistů v Čechách měli židovské kořeny. Z domu, v němž se konalo první shromáždění, jsme se přesunuli k řece, kde jsme si vyslechli příběh z knížky Václava Hendricha Počátky baptistů v Čechách o těžkostech baptistů při jejich prvních křtech ve Vltavě. Ty se často kvůli proná-

v rodině, ve škole, kanceláři, v dílně. Doprovod dvora se možná smál, když ho viděli v rybníku s Filipem. I dnes se nám svět směje. Ti, kteří dnes stojí před námi v bílém rouchu, to vybojovali. O člověka se nemůže opírt. Ale Bůh je věrný!

4. Literatura. To, co čteš, na co se díváš, o čem přemýšlíš, tě ovlivní. Dvořan se cestou domů rozhodl pro čtení Bible. A když nerozuměl, nechal si daný text vysvětlit. Nejeden člověk v dnešních dnech nedosáhne spásy nejen proto, že evangelium, tu dobrou zprávu o spásě, nahrazuje jinou literaturou, ale i proto, že si ji vysvětlí po svém. Nedá se poučit.

5. Odklad. Teď ne, až příště mě pokrtíš. Překážka těsně před cílem. Ale dvořan nic neodkládal. Zde je voda - upozornil Filipa - pokrtí mě. Potom jel dál a radoval se. Nyní je čas milosti, využijme ho. Co je potřebné, to udělujme hned teď. Pán Bůh nám pomáhá odstraňovat překážky. Jemu patří chvála.

Vladislav Dušek

Celé slavnostní shromáždění můžete shlédnout na www.as.bjb.cz

sledování musely konat tajně v noci. Sestra Slávka Švehlová připomněla přítomnost ideových předchůdců baptistů na zdejším území již od 13. století, jimž byli novokřtěnci (anabaptisté). Jeden bratr se cítil celou konferencí a odpoledním vyprávěním natolik osloven, že požádal bratra kazatele Jana Koukala – v duchu otázky etiopského dvořana Filipovi „*Zde je voda. Co brání, abych byl pokřtěn?*“ (Sk 8, 36) – aby mohl svou víru v Krista vyznat na mísť křtem. O křtu na vyznání víry již přemýšlel delší dobu a nyní nazrál ta chvíle. Vyhledali jsme tedy vhodné mělké místo, kam bylo možné do řeky vstoupit; bratři přinesli odněkud poblíž stolec, který posloužil jako stůl k Večeři Páně. Manželka křtěného bratra měla s sebou chléb, někdo další přinesl víno a jiný sklenici, která posloužila jako kalich. V posledku ještě další bratr vytáhl a poskytl ze svého batohu Bibli. Měli jsme tak vše připravené ke slavnostnímu shromáždění. Před křtem bratr vydal svědec, na základě něhož byl na vyznání své víry bratrem kazatelem Janem Koukalem pokřtěn. Následovala

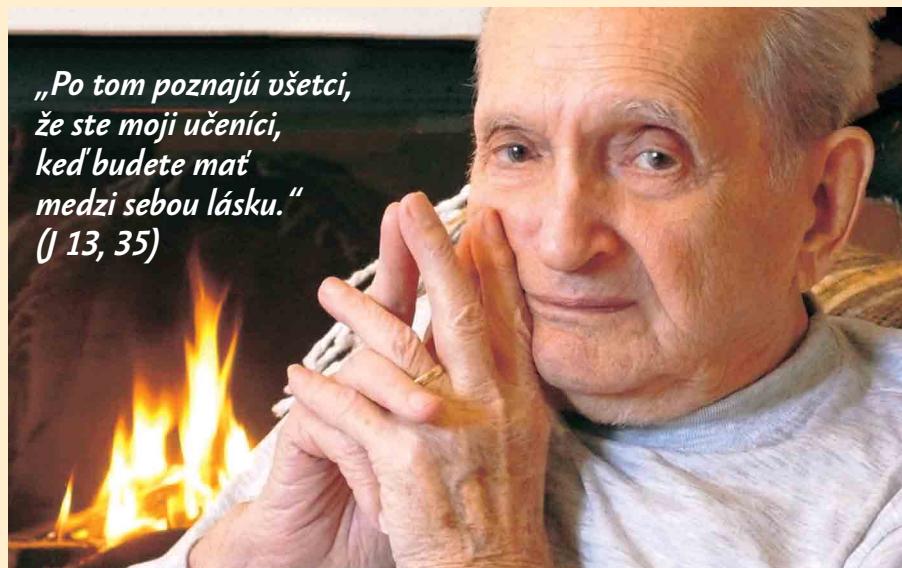

Za Kamilom Vyskočilom (1925 – 2017)

památka svaté Večeře Páně, při níž jsme zpívali píseň Mistra Jana Husa „Jezu Kriste, štědrý kněže“. Bohoslužebné shromáždění jsme zakončili modlitební chvílí, při níž proběhlo požehnání se vzkládáním rukou. Při letošní konferenci, zakončené bohoslužebným shromážděním se křtem, jsme intenzivně zakoušeli, že Duch Boží si neklade meze, ale věje, kam chce. Pokud se Jím necháme vést, připraví nám překvapení a radostné chvíle i uprostřed nepohodlí a zápasů v nynějších složitých časech.

Lydie Kucová

„Po tom poznajú všetci,
že ste moji učeníci,
keď budete mať
medzi sebou lásku.“
(J 13, 35)

V nedelu po zhromaždení som navštívil priateľa a brata Kamila. Už niekoľko dní ležal v Evanjelickom dome starostlivosti. Takmer som ho nepoznal. Choroba zlomila jeho životodarnú silu. Očami mi dával najavo, že sa teší mojej návštive. Spájalo nás dlhodobé priateľstvo. Ešte pred druhou svetovou vojnou sme ako trinásť-štrnásťroční tínedžeri prázdninovali v letnom tábore YMKY. Boli to radostné chvíle, prerušilo ich rozdelenie Československej republiky. Z Petržalky, ktorú okupovala nemecká armáda, sa naša rodina odstáhovala za otcom do Olomouca. Vojna sa skončila, táhla ma to znova na Slovensko. Vrátil som sa do Bratislavu ako študent výtvarného umenia. Po dlhých trinásťich rokoch som znova navštívil modlitebňu na Vysokej 27, a tam som sa opäť s Kamilom stretol...

Kamil Vyskočil bol v tom čase už na významnom mieste v spoločenskom rebríčku. Spomienky na naše spoločné detstvo zavial čas. Vôbec som sa na neho už nepamäťal. Bol som len na začiatku štúdia, Kamil v plnom rozbehu. V zboru pôsobil v staršovstve, bol pokladníkom sirotincia BJB v Bernolákove, v zhromaždení sprevádzal spev na harmoniu, mal prosperujúci fotoateliér, s manželkou Vlastou bol štastne ženatý, mal dve prekrásne dievčatká, Janu a Kamilu, neskôr ešte štyroch chlapcov. A predsa hned od začiatku prejavoval o mňa priateľský záujem. Živo sa zaujímal nielen o moje štúdium, ale aj o moju vieru v Krista. Bol som v jeho rodine častým hostom. Zložitosť vzťahov, ľudských pováh, spoločenské postavenie nie vždy vyvolá záujem jedného o druhého. Kamilov kresťanský prístup ku mne som preto vnímal s vďačnosťou.

*...tak ako rosa na stonke trávy
v závane motýľich krídel
trasie sa a chveje sa
taký krehký a zraniteľný je život* (Svetlo v tieni)

Aj keď život na tomto svete je krehký a zraniteľný, veríme, že je v Božích rukách. Keď však zo miera blízky človek, bolí to! Sedel som pri smrteľnej posteli priateľa a držal ho za ruku. Očami dával najavo, že ma vníma a že je rád mojej prítomnosti. Kedysi boli jeho oči živé a prenikavé, teraz ponorené hluboko do seba. Držal som ho za bezvládnu ruku a mlčal. Chýbali mi potešujúce slová. Ako slovami vyjadriť lásku, ako zosumarizovať všetko to rokmi nahromadené, spolu prebojané a možno ešte neusporiadane? Akú potechu vyslovit? Všetko bolo s ním už premodlené, ostala ešte jedna neuzávratá vec, podávanie!

Naklonil som sa k nemu a podával mu osobne, aj za bratislavský zbor. Podával Bohu za jeho prácu, za jeho neopakovateľné organové variácie, podával som mu i za jeho nebojáčky kresťanský postoj, i za vytrvalé chodenie po úradoch v ľažkom čase, keď nám totalitný režim zbúral modlitebňu. Podával som sa i za prínos v stavebnej komisii, v ktorej sme spoločne bojovali za nové modlitebné priestory. „Kamil, pamäťaš, ako nám Boh otváral dvere, ako nás posilňoval? Vyšiel som sa, keď ta ŠTB vypočúvala a chceli od teba spoluprácu, nedal si sa zlomiť, ani zlákať falosoňmi slúbmi. Radikálne si odmietol škodiť zboru. To odmietnutie bolo veľmi riskantné, mohlo to stať najmenej spoločenské postavenie, ak nie tvrdé väzenie. Ďakujem ti za statočnosť a nebojáčnosť, nikto o tom nevedel, len Boh a my v stavebnej komisii. Všetci sme stáli pri tebe, lebo si nám bol veľkou oporou.“

Rozlúčil som sa s Kamilom bozkom na čelo. Na lôžko ticho padali slzy...

Juraj Hovorka

Krst mladých

V Poprade sme 4. júna 2017, na Letnici, zažili krásne a milé chvíle krstu dvoch mladých duší – Tinky a Juraja, ktorí sa rozhodli odovzdať svoj život Kristovi a vyznať to v krste v našom zboru. Krstil a slovom Božím slúžil brat kazateľ Mgr. ĽUBO PÁL.

E. Böhmerová

Oznámení

Vážení bratři a sestry,
dne 16. 6. 2017 nás Pán k sobě odvolal
sестru Irenu Peroutkovou (rozenou Jersá-
kovou). Zemřela po krátké nemoci ve věku
89 let.

Sestra Irena Peroutková byla dcerou bratra
kazatele Jana Jersáka, který sloužil v brněn-
ském sboru v letech 1935–1955.

*S radostnou „večernou“ nadějí
Pavel Coufal, kazatel sboru BJB v Brně*

Veľký je zástup zvestovateľiek víťazstva

Žalm 68, 12

Tento rok si pripomienieme 20 rokov práce Aglow, združenia kresťanských žien na Slovensku, ktorú začínaťo pári sestier zo Slovenska za pomocí sestier z Holandska a Čiech. Patríme medzi zvestovateľky radostných zvestí, čo v nás vyvoláva radosť a nadšenie ísť za Pánom Ježišom. Naša služba spája kresťanku z rôznych cirkví a denominácií a pritahuje i ženy a mužov, ktorí hľadajú pravdu a zmysel života. Som vďačná nášmu Bohu, že nás viedol a vždy v pravý čas povzbudzoval, keď sme prechádzali krízou, keď sa nám zdalo, že sme slabé a že nie je o našu službu taký záujem, ako by sme si boli želali. Dnes, keď sa obzriem dozadu, vidím, že nás Všemožnú Otecko obdaroval milostou, otváral

nám dvere a pripravoval skutky, do ktorých nás i viedol.

Minulý týždeň sme boli v ženskej väznici, kde nás čakalo okolo osemdesiat žien. Niektoré s úsmevom, lebo nás už poznali, a niektoré s očakávaním, o čom to bude. Ba i dozorkyne a dozorcovia a pedagóg nás už privítali ako staré známe. Veľmi dobре nám to padlo, lebo nie vždy sme sa cítili prijaté. Medzi odsúdené chodíme už ôsmym rokom. A posledné stretnutia sme videli posun a výsledok našich návštev. Keď sme odchádzali, okrem slov vdakys nám odsúdené hovorili, že ďakujú za literatúru, Bibliu, že si čítajú a že sa za nás modlia. Je to veľká vec, keď pred ostatnými povedia takéto vyznanie, a veľmi sa ma dotklo, keď hovorili, že sa

modlia za nás. Vďaka vám, žienky! Jedna staršia odsúdená hovorila: Každý ráno sa modlím k Pánovi Ježišovi, aby som vydržala tempo v mojom pracovnom zariadení. A vidím, že On mi pomáha i napriek tomu, že mám slabé nohy, vydržím stáť osem hodín a pracovať.

Na záver stretnutia dávame možnosť všetkým odsúdeným rozhodnúť sa stať sa nasledovníckou Pána Ježiša Krista. Myslím, že vstali všetky odsúdené, čo bolo znamenie, že nechcú odísť bez odpustenia a že sa takýmto spôsobom priznávajú k Bohu. V modlitbách sme ich viedli pred Boží trón a verím, že v nebi bola veľká radosť nad každým kajúcym srdcom.

Aglow podporuje v modlitbách i našich kresťanských politikov. Pomerne pravidelné sa zúčastňujem modlitieb a stretnutí s týmito našimi bratmi a sestrami. Je neuveriteľné chváliť Pána a modliť sa za spravodlivosť a bohabojnosť národa na miestach najvyššej politiky v parlamente NR SR.

Tento rok v októbri na našej slávnostnej konferencii Aglow si s radosťou a vďačnosťou budeme pripomínať i ďalšie predívne skutky Hospodina, ktoré medzi nami za toto obdobie vykonal. Mnohokrát to boli jednoduché skutky lásky, ved' i ten pohár vody v jeho mene nie je zabudnuteľný.

Mnohé naše sestry vyznávajú, že prijali v našom kruhu uzdravenie duše, ale i tela. Že sa medzi nami stali radostnými kresťankami.

*S láskou a žehnaním Vaša sestra v Kristu
Rút Krajčiová*

Srdečne Vás pozývame na konferenciu v 20. – 22. októbra do hotela Satel v Poprade! Ďalšie informácie a prihlásovací formulár na www.aglow.sk

**AGLOW®
INTERNATIONAL
SLOVAKIA**

**20.-22.
októbra 2017**
**Hotel Satel
POPRAD**

SRDEČNE VÁS POZÝVAME NA
**SLÁVNOSTNÚ XX.
KONFERENCIU AGLOW.**

RADI BY SME VÁS MEDZI SEBOU PRIVÍTALI,
POŽEHNALI A PRIJALI AJ OD VÁS POŽEHNANIE.

téma:

KRÁĽOVSTVO BOŽIE (List Rímskym 14:17)

HOSTIA:

Jeanne Mook z Austrálie - so svojím manželom Davidom vedie multikultúrny zbor v Brisbane. Je riaditeľkou Asian Pacific Institut a Multikultúrneho centra v Brisbane.
Ralf D. Roberts z Floridy - dlhorocný misionár

SEMINÁRE:

Ester Jankovičová - vedúca združenia Abigail: Aby manželstvo nebolelo, alebo ako si byť v manželstve bližšie
Rút Krajčiová - prezidentka Aglow na Slovensku: Život ma baví (diskusia)
Jaro Kušev - pastor: Pokolenie Issachar (1. Par. 12:32) - seminár pre mužov

CHVÁLY: vedie Mária Wieznerová so skupinou Radostné srdce.

Tešíme sa na stretnutie s Vami.

Prihlásovací formulár na www.aglow.sk, email: aglow@seznam.sk
Kontaktné osoby: Tonka Kuševová 0911 349 572, Slávka Jankurová 0907 544 807

Majú pred sebou dlhý beh

Ako to už býva zvykom v stredoslovenskej oblasti, mládež zo všetkých zborov sa znova zišli na spoločnom stretnutí.

Tentokrát to bolo v Panických Draviciach.

Akcia sa konala 9. - 11. júna 2017.

Počas tohto víkendu sme sa venovali téme identity mládežníka, jeho právam a povinostiam. Priestor dostali aj menej skúsení, mladší rečníci, a preto nás v piatok večer viedol tému Dávid Cekov so sprievodom chvál z Banskej Bystrice. V sobotu ráno mal tému Roman Bálint z Veľkého Krtíša.

Tieto stretnutia nám v neposlednom rade dávajú aj príležitosť budovať vzťahy medzi jednotlivými mládežami, a to prostredníctvom rôznych aktivít, či už fyzických, ako je napríklad airsoft, frisbee, volejbal, futbal, lukostreľba, ktoré sme mali možnosť spolu si zahrať, ale aj aktivít rozvíjajúcich nás duchovný život, ako napríklad seminár o modlitebnej komórke, ktorý viedol Kornel Kapinay. V nedeľu zvyčajne býva kázeň, ktorá nadväzuje na témy z celého oblastného stretnutia, ale tentoraz to bolo inak. Bol to špeciálny deň pre deviatich ľudí, ktorí odovzdali svoj život Bohu a rozhodli sa to spečať krstom. Všetci sme sa preto na nedeľu presunuli z Panických Dravieci do Lučenca. Bolo to výnimočné pre každého jedného účastníka tejto vzácnnej udalosti. Počuli sme svedectvá ľudí, ktorým Boh zmenil život a teraz sú oni sami svedectvom pre ostatných. Majú pred sebou ešte dlhý beh, ale všetci dúfame, že náš Boh ich bude viesť na každom kroku a bude pri nich stáť vo chvílach plných radosti a plnosti, ale aj vtedy, keď budú prechádzať púšťou. Po týchto svedectvách a samotnom krste sme si vypočuli kázeň, v ktorej nás povzbudil kazateľ Michal Šinko.

Nasledoval spoločný obed, po ktorom sme mali možnosť byť ešte spolu, a to pri dobrých koláčoch a káve.

S vďačnosťou v srdci za požehnaný víkend sme sa na krátky čas rozlúčili s našimi priateľmi a už teraz sa tešíme na jesenné oblastné stretnutie, ktoré sa uskutoční v Lučenci.

Miriam Č. a Martina F.

POZVÁNKA DO RAČKOVEJ DOLINY

Drahé sestry,

srdceňe vás pozývame na ďalšie, v poradí už 22. duchovno-rekreačné stretnutie sestier Evanjelickej aliancie, ktoré aj tento rok bude z Bozej milosti

v Domove J. A. Komenského
v Račkovej doline.

Termín stretnutia je od stredy 20.
do nedele 24. septembra 2017.

Tohtoročná téma:

NÁDEJ - znamená mať pred očami cieľ
- ústredný verš: Žalm 62, 6

Popoludnia bude možné využiť na rozhovory, prechádzky v krásnej tatranskej prírode, rehabilitačné cvičenie či masáže a kreatívnu tvorbu.

Na stretnutie sa môžete prihlásiť najneskôr do 10. septembra 2017 na adresu (tu získate aj podrobnejšie informácie o stretnutí, cenách a možnostiach ubytovania):

BTM – Kukučková Dagmar,
P. O. Box 11, 840 09 Bratislava 49

Pripomíname si vierozvestcov Cyrilu a Metoda

Zbor Bratskej jednoty baptistov vo Svätom Petri usporiadal v nedele 9. 7. 2017 eku-menickú spomienkovú slávnosť na počest našich vierozvestcov, Cyrila a Metoda, ktorí nám priniesli zvest Sväteho Písma v slovenskom jazyku. Príhovor mal aj starosta obce a poslanec za nitriansky kraj Ing. Jozef Jobbagy a pani riaditeľka tunajšej základnej školy, Mgr. Ingrid Zachorecová, obohatila program slávnosti krásnym prednesom básni a hodnotným priblížením života a diela týchto dvoch vierozvestcov.

Svojou burcujúcou kázňou k evanjelizovaniu nielen slovami,

ale hľavne svojím životným štýlom, prispel v programe

brat Branislav Škripek, náš europoslanc v Bruseli, ktorý prijal pozvanie na toto podujatie. O potešenie a povzbudenie po

stránke hudobnej sa postarala **hudobná skupina MATUZALEM z Bratislav**, ktorá nám hrala a spievala krásne – ich vlastné – kresťanské skladby.

Peter Synovec

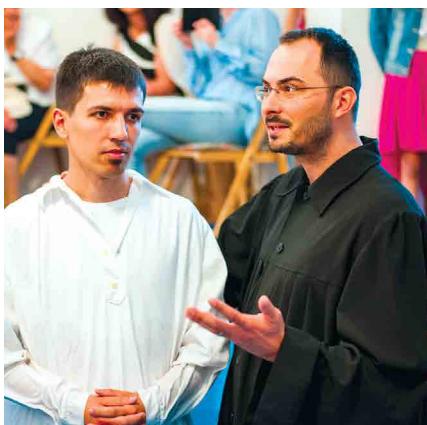
Chcem Mu zo srdca slúžiť

Chcel by som vám výdať svoje svedectvo o tom, ako Pán Boh konal v mojom živote. Narodil som sa do rodiny, ktorá miluje Pána Ježiša a pozná Jeho slovo. Počas detstva som kresťanov vo svojom najbližšom okolí vnímal skôr ako samozrejnosť, no dnes vidím, aká to bola veľká Božia milosť, ktorá ma zachránila pred mnohými tažkosťami a zvodmi tohto sveta. Som Pánu Bohu veľmi vďačný, že mi daroval rodičov, súrodencov aj ostatnú rodinu, ktorá Ho nepozná len formálne, ale skutočne. Už od útleho detstva ma rodičia privádzali na tábory Detskej misie, kde sami slúžili ako hlavní vedúci. Mal som preto možnosť spoznávať Pána Ježiša cez biblické príbehy, svedectvá zrelých kresťanov, v piesňach a rôznymi ďalšími spôsobmi. Každú nedelu sme s rodičmi chodievali do kostola, ja som rád chodieval na detské besiedky, kde nám vedúci veľmi pútavovo rozprávali o Kristovi a o ich ceste s Ním. Už ako malé dieťa som mal vlastnú Bibliu, ktorú som si čítaval, spätiatku najmä s ocinom. Zistoval som, aká hlboká je studňa Božieho slova a že vždy tam môžem nachádzať nádherné pravdy o Pánovi Ježišovi. Pamätam si, ako som na detských či dorastových táborationach Detskej misie trávil

večery rozhovormi s vedúcimi. Veľmi sa ma na týchto táboroch a víkendovkách dotýkal zvestované posolstvo. Dodnes si pamätam, ako som po niektorých rozhovoroch vyznával svoje hriechy a prosil Pána Ježiša, aby môj život vzal pevne do svojich rúk. A s radostou môžem povedať, že to robí. Ďakujem Mu, že ma to nikdy netáhalo do sveta. Ukázal mi, že svetská radosť mojich spolužiacov je možno trochu lákavá, ale inak veľmi prázdna, pustá a dočasná. Dnes, keď mám dvadsaťsiedem rokov, môžem povedať, že nie je nič dôležitejšie, ako spoliehať sa vo všetkom na Krista a na Jeho slová, aj keď si sami myslíme opak alebo nerozumieme, pretože nikde inde človek nenájde pevnú pôdu pre svoj život a priamy chodník bez nebezpečných odbočiek k strmým útesom. Božie slovo na viacerých miestach hovorí, že sme skazení, odvrátení od Boha, hrievni a duchovne mŕtvii vo svojich prestúpeniach. Je mi teda jasné, že nikto sa kresťanom nerodí, ani kresťanské prostredie z nikoho kresťana neurobí. Keď premýšľam napríklad nad životom apoštola Pavla, ktorý ešte ako Saul pred znovuzrodením prenasledoval kresťanov, žasné nad Božou mocou, ktorá môže zachrániť aj dnes

tých najväčších hrievníkov. Keď porovnám svoj život so Saulom, tak som možno Kristovu nevestu neprenasledoval, ani som nežil v nejakej vedomej rebélii, ani som roky života neprehýril ako mŕvnootratný syn. Pre niekoho teda môže byť moje svedectvo bez významných zvratov trochu nudné, no s neochvenou istotou môžem prehlásiť, že rovnaká Božia milosť, ktorá znovuzrodila duchovne mŕtveho a vzhľadom k Saulu a premenila celý jeho život na neopisateľné Božie dielo, bola potrebná aj na moju záchrannu. Neustále si pripomínam, že ten starý Peťo, ktorý vo mne zomrel a bol pribýti s Kristom na kríž, bol rovnako vzdialený od Boha ako Saul pred cestou do Damasku.

Táto pravda ma na ceste za Kristom denne pokoruje a podčiarkuje moju neustálu závislosť na ňom a Jeho moci. Keďže som nežil žiadne obdobie svojho života vo svete, nezažil som podobný razantný obrat ako apoštol Pavel. Asi by som ani nevedel presne určiť deň či hodinu svojho znovuzrodenia. Z Biblie ale viem, že ak niekto odmieta svoje hriechy, spolieha sa na dokonané spasiteľné dielo Ježiša Krista na kríži a svojimi ústami vyznáva, že Ježiš je Pán, tak nič z toho by nebol

schopný urobiť, ak by v ňom nevládol Duch Svätý. Verš, ktorý som si oblúbil už od svojich deviatich rokov, Rimanom 10, 9, hovorí: „Ak ústami vyznávaš Pána Ježiša Krista a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený.“

Asi vás nepoteší ani neprekvapím, no hriech z môjho života ešte úplne nezmizol. Stále som nakazený tou chorobou hriechu. Vidím, že som stále vzdialenosť Kristovej podobe a mám do konca svojho života čo dobiehať. Ale rozdielom je, že moje zachránené, očistené a Kristovým rúchom prikryté srdce už odmieta hriech a túži po Kristovej spravodlivosti, aj keď neraz zablúdi v myšlienkach, slovách a skutkoch. Viem, že to bude ešte dlhý proces posväcania, aj keď by som ho rád skrátil a bol už v Novom Jeruzaleme. Vidím na sebe stále veľa vecí, v ktorých ma musí Duch Svätý obrusovať a premieňať. Som Mu ale vďačný, že aj keď na to mal vždy plné právo, nenaložil so mnou podľa mojich nepravostí: ani pred znovuzrozením, ani po ňom. Kristus zobrajal môj trest na seba a vypil kalich Božieho hnevu, ktorý som mal piť ja po celú večnosť. Keď skúmam svoje srdce, nenachádzam jediný dôvod, prečo som spasený. Len z Jeho milosti som, čo som. Ďakujem Mu, že ešte pred stvorením sveta si ma vyvolil a zapísal moje meno do Knihy života. Stal sa mi Hradom a pevnou skalou, na ktorej môžem stáť v časoch pokoja, aj keď môj život zasiahnu búrky. Verím zasľúbeniu Božieho slova, že Ten, ktorý toto dielo v mojom srdci započal, ho určite aj dokončí. Môžem žiť s istotou, že keď moje srdce prestane byť, uvidím Ho tvárou v tvár a budem s Ním žiť naveky. Dovtedy Mu chcem zo srdca slúžiť, byť Mu poslušným, kráčať po Jeho úzkej ceste a niesť Jeho evanjelium v tomto svete, aby ešte mnohí mohli v Neko uveriť. Jedným z veľkých darov od Pána Boha je aj toto naše spoločenstvo, do ktorého chodíme už skoro rok. Som vďačný, že spolu s vami môžem rásť do podoby nášho Pána Ježiša Krista.

Prosím vás, aby ste ma na tejto ceste za Ním bratsky napomíňali, nenechali ma v hriechu a povzbudzovali k životu s Ním.

Toto svoje vyznanie viery v Ježiša Krista by som chcel v radostnej poslušnosti vyznať aj navonok, krstom vo vode: pochovaním starého človeka k životu novému.

Peter Bruncko

Nedela radosti a krásnych piesní

Júnová nedela bola pre nás v Podunajských Biskupiciach nedelou radosti a krásnych piesní.

Navštívili nás bratia a sestry z Tekovských Lužian a z Levíc s tamburášom aj spevokolom. Dopoludnia na zhromaždení sme počuli v podaní spevokolu nádherné chvály aj báseň. Božím slovom poslúžil brat kazateľ Tibor Bánsky. Prihovoril sa k nám príbehom smelých mužov Józua a Káleba, ktorí napriek nepriaznivým okolnostiam verili Božiemu zasľúbeniu,

že zaujmú zem, ktorú im určil Hospodin. Bolo to povzbudivé, pretože keď okolnosti okolo nás nie sú priaznivé, aj my potrebujeme posilnenie od Pána Boha, aby sme dôverovali Božím zasľúbeniam.

Popoludní sa začala oficiálne Záhradná slávnosť, na ktorú nás prišli potešiť aj bratia a sestry z okolitých zborov.

Bolo nás do stovky, také pekné zhromaždenie. Konečne vystúpil dlho očakávaný tamburás. Nádherné kresťanské piesne boli doplnené svedectvom, básňou a tiež aj krásnym sólovým spevom brata Martina Morháča. Na záver programu sme od bratov a sestier spevákov prijali

požehnanie v podobe nádherného spievaneho Požehnania.

Kedže nám prialo aj počasie, na dvore sa mohli hrať detičky, pre ktoré boli pripravené rôzne hry.

Po skončení krásneho a požehnaného programu sme sa rozprávali pri občerstvení, ktoré pripravili sestry z domáceho zboru.

Chcem sa podakovať v mene nášho zboru v prvom rade Pánu Bohu, ale tiež aj našim milým hostom a účinkujúcim, bratovi kazateľovi a bratovi dirigentovi a v neposlednom rade aj domácim viery.

S vdakou spomína na krásne chvíle

Pavel Piuka

požehnanie v podobe nádherného spievaneho Požehnania.

Kedže nám prialo aj počasie, na dvore sa mohli hrať detičky, pre ktoré boli pripravené rôzne hry.

Po skončení krásneho a požehnaného programu sme sa rozprávali pri občerstvení, ktoré pripravili sestry z domáceho zboru.

Chcem sa podakovať v mene nášho zboru v prvom rade Pánu Bohu, ale tiež aj našim milým hostom a účinkujúcim, bratovi kazateľovi a bratovi dirigentovi a v neposlednom rade aj domácim viery.

S vdakou spomína na krásne chvíle

Príbeh fotografie - figovník

V kúte našej malej záhradky máme neobvyčajný stromček – figovník, ktorý dvakrát ročne prináša hojnú úrodu sladkých plodov. Minuloročná zima s dlhotrvajúcimi mrazmi spôsobila, že figovník začal vyháňať letorasty oneskorene a zrejme aj úroda bude chudobnejšia. Ako konzument tohto lahodného ovocia sme z toho smutní, ale ja sa chcem s vami podeliť o niečo iné. Vždy keď už figy naberali na veľkosť, chodili sme nedočkavo pozerať, ako plody postupne dozrievajú. A viete, čo sme vždy objavili? **Každý deň figy.** Nič prekvapujúce, vedť je to figovník a čo iné by mal roditi? Viackrát som uvažoval, že v Biblia je figovník spomínany pri rôznych obrazoch a prirovnaniah. Pán Ježiš radí, ako rozpoznať falošných prorokov – podľa ich ovocia. *Po ovoci ich poznáte. Vari Oberajú z trínia hrozno alebo z bodlacia figy?* (Mat 7, 16) Zdôrazňuje, že dobrý strom nemôže roditi zlé ovocie ani zlý strom roditi dobré ovocie. Apoštol Jakub apeluje na nás veriacich a radí, ako máme používať svoj jazyk. *Ním dobrorečíme Pánovi a Otcovi a ním preklíname ľudí, stvorených na Božiu podobu. Z tých istých úst vychádza dobrorečenie i kliatba.* Bratia moji, nemá to tak byť! Vari z jedného prameňa tým istým otvorom vypiera sladká aj horká voda? Bratia moji, môže azda figovník roditi olivy alebo vinič figy? Ani slaný prameň nemôže vydáť sladkú vodu (Jak 3, 9 – 12). Je to nástojčivé napomenutie, aby sme neboli dvojtvární. Pekné slová o Bohu a viere dokáže nás jazyk zniesť, keď sa v našej reči inokedy objavujú nepravdy, hnev či klebety. A toto dokážu ľudia veľmi dobre odhaliť. Teda podľa čoho nás poznajú ľudia? Modlím sa, aby sme prinášali vždy ovocie dobrého stromu, do ktorého nás Boh zaštípil.

Vladimír Malý

Pribeh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí“

Brat V. Malý pripravil pro rok 2017 rubriku s názvem: „Pribeh ve fotografii“. Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografi. Rádi jej uveřejníme v příštích číslech Rozsévače.

Těšíme se na vaše příspěvky! Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Dnes predstavujeme
fotografie Vlasty Bobuľovej
a verš k jej prácam...

„Nebesia rozprávajú slávu silného Boha a dieľo Jeho rúk oznamuje obloha.“ (Žalm 19, 2)

Inzercia

Maľovanie interiérov kostolov,
obnova fasád a reštaurovanie.
Oprava a ladenie organov.
Pokrývanie kostolných strech a veží.
Aj na území Českej republiky.
Ponukame zľavu, 100 % kvalitu
a dlhoročnú záruku. Kontakty:
e-mail: reart007@gmail.com
Tel.: +421 35/659 31 39,
+421 905 389 162, webové stránky:
www.reart.eu

Témata príštich vydání

Rozsévač/Rozsivevač 2017/2018

Číslo 10 2017 – Krestan a politika

Uzáverka 15. 8. 2017

Číslo 11 2017 – Krestan a veda

Uzáverka 15. 9. 2017

Číslo 12 2017 – Vánoce

Uzáverka 15. 10. 2017

Číslo 1 2018 – Novoroční

Uzáverka 10. 11. 2017

Číslo 2 2018 – Funkční církev v realitě

O housence Filoméně

Dovolujeme si vám nabídnout prvotinu Magdy Lučanové a Katky Holloman, které dříve připravovaly přílohu Rozsévače - Zrnko. Magda je autorkou textu, Katka knihu nádherně ilustrovala.

Kniha je nazvana podle jedné z povídek: „O housence Filoméně“. Obsahuje devět příběhů, psaných pro děti od dvou do deseti let, ale velmi se líbí i nejstarší generaci. Kniha má pevnou vazbu s měkkým, měkčeným potahem, 78 stran na křidovém papíru, 38 krásných barevných obrázků. Cena 150,- Kč, nebo 5,50 Euro. Knihy posíláme i na Slovensko. Pro sbory je možné vzít více kusů knih do komise s možností platby po prodání např. v lednu 2018. Pro sbory a knihkupce je možnost rabatu 20% s dodržením prodejně ceny. Kontakty: Jiří Lučan, Zlobice 23, PSČ: 768 31, Tel.: 00420 608 300 807, jirilucan@gmail.com

George MacDonald: Princezná a goblin

Kde sa končí rozprávka a začína literatúra pre dospelých? Asi na polceste medzi týmito dvomi literárnymi žánrami objavíte niekoľko skvelých kníh. Knihy ako Alica v krajine zázrakov alebo Malý prínc sa väčšinou predávajú v detských oddeleniach kníhkupectiev, ale rovnaký zážitok z nich majú deti, aj rodičia, ktorí ich čítajú na dobrú noc.

Presne medzi také knihy patrí aj Princezná a Goblin. Pôvodné vydanie vyšlo pred takmer 150 rokmi a nedávno sa objavil prý slovenský preklad.

Na začiatku sa stretávame s princeznou Irene, ktorá žije na malom zámku sama so svojou pestúnkou. Jednej noci sa stretne so svojou tajomnou prababičkou (kto je to naozaj, nechávam na čitateľovi) a potom do deň vstupuje mladý baník Curdie. Spolu odhalia tajomnú podzemnú ríšu goblinov, ktorí v hlbokých baniach spriadijú temné plány proti ľudom na povrchu...

„Po celé generácie v sebe goblinovia žili plameň nevraživosti voči tým, ktorí zaberali ich bývalé miesto na povrchu zeme, a najväčšiu nenávist prechovávali voči potomkom kráľa, ktorý mohol za ich vyhostenie z kraja. A tak vyhľadávali každú príležitosť, aby ľudom robili napriek, a to spôsobmi, ktoré boli práve také čudné, ako tí, ktorí ich vymysleli. Časom si zvolili aj kráľa a vládu a ich hlavným zamestnaním (okrem spravovania vlastných jednoduchých záležitostí) bolo vymýšľanie spôsobov, ako robiť zle ľuďom, ktorí žili v blízkom okolí.“

Týchto niekoľko riadkov bude stačiť, aby si budúci čitateľ urobil pomerne jasnéj predstavu o deji a jeho smerovaní. Zvláštnosťou

MacDonaldovej prózy sú výrazné ženské postavy – jeho príbehy väčšinou obsahujú múdrú, tajomnú ženu a okrem toho je tu hlavná hrdinka, ktorá sa vymyká typickému rozprávkovému „zachráňte princeznú“. Irene, podobne ako hrdinky z iných kníh (Strapacka, Nycteris) je na obdobie svojho vzniku neobvykle aktívna a dokáže viac, ako by sme od dobrého „viktoriánskeho dievčaťa“ čakali. „A keďže Irene bola pravá princezná, začala premýšľať, ako by mohla nájsť cestu späť. Rozhodla sa, že bude prechádzať chodbami a neustále sa obzerať všetkými smermi, či nezazrie schody. To aj urobila, ale nebolo to nič platné. Stále chodila dokola po tých istých chodbách a ani o tom netušila, pretože všetky tie chodby a dvere vyzerali úplne rovnako. Nakoniec v jednom rohu uvidela akési pootvorené dvere a cez ne dajaké... schody! Ale beda: viedli nesprávnym smerom! Miesto toho, aby viedli dolu, smerovali len hore. Nech bola akokoľvek vystrašená, i tak sa neubránila zvedavosti a veľmi sa jej zažiadalo zistiť, kam tieto schody ešte môžu viesť.“

Málokto bude diskutovať o tom, že George MacDonald je dnes jedným zo zabudnutých géniow literatúry.

Originálny autor, filozof a neortodoxný teológ, ktorý stál pri zdroze fantasy, inspiroval velikánov ako Chesterton, Lewis a Tolkien, sa dostal na okraj záujmu a patrí skôr do sveta literárnych historikov, ako bežných čitateľov. Môže za to aj „didaktický“ štýl, v ktorom je autor učiteľom vo chvíľach, keď chcete rozprávača. C. S. Lewis sa pri jednej príležitosti vyjadril, že MacDonald „prejde do kázania,

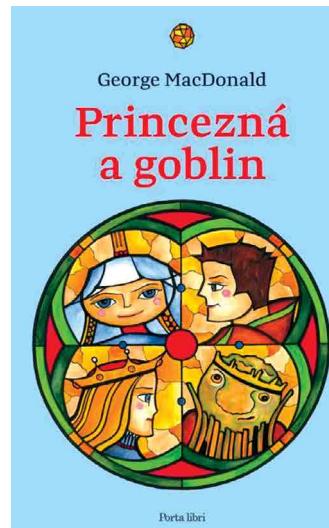
Pozitiv a negativ

V prázdninovém čísle mne velmi zaujal a potěšil rozhovor s manželky sochařem a učitelkou.

Ten krásny Boží pozitiv mi připomněl jeden negativ - manželství-nemanželství lidí, kteří žili na hromádce, z mužova jednostranného rozhodnutí, ona by se byla ráda vdala a namluvala si tedy aspoň, že vdaná je. Mám na mysli vztah francouzského sochaře Augusta Rodina a jeho milenky, jak ho líčí David Weiss v románe „Nahý jsem přišel na svět“.

Kolik sobectví, kolik egocentrismu bylo v takovém světském vztahu, i když šlo o světově proslulého umělce. Jak úžasné je, záshně-li lidi Boží lásku, která může posvětit i umění. Jaká škoda, že to onen slavný sochař, ale ani tak početní jiní do dějin umění zlatým písmem zapsaní lidé nepoznali. Opravdu - jako o všem lidském konání, tak zejména o manželství platí, jak to krásně přeložili Kraličtí: „*Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej.*“ (Ž 127, 1)

Ivana Kultová

které by za iných okolností bolo netolerovateľné... ak by autor nebol neobýajným kazateľom“. Princezná a goblin v tomto nie je výnimkou a cítite, že napriek zaujímavému príbehu nezaprie dobu svojho vzniku. Neskryte to ani preklad, ktorý robí, čo sa dá, ale s formuláciami

viktoriánskej angličtiny musí niekedy prekladatel bojovať, aby nebol archaickej a zároveň zachytí podstatu diela. Aj z tohto dôvodu väčšina starších románov vychádza už aj v anglictine v skrátených verziach. Z informácií, ktoré som poskytol, je jasné, že na pomySELnej hranici sa nachádzame trochu bližšie k rozprávke. Je pre mňa preto záhadou, prečo sa vydavateľ rozhodol pre minimum ilustrácií, napriek tomu, že by ste ich čakali v každej druhej kapitole. Namiesto toho ich je zúfalo mälo. Inak je kniha presne tým, čo v rozprávkovej knihe s duchovným podtextom hľadáte – originálny dej rozdelený na správne dlhé kapitoly, trochu napäťa, dávku humoru, ponaučenie a niekoľko hlbších myšlienok.

Knižka poteší dospelého a zaujme deti.

Igor Čonka

V BOŽÍ ŠKOLE

Ivana Kultová

*Už jsme zase neprospěli,
zas nám píšeš pět -
kolik ještě v té tvé škole
zbývá pro nás let?*

*Před poslední konferencí
jednou budem stát,
nebude už žádná možnost,
žádný reparát.*

*Proto chcem se pilně učit,
dokud zbývá čas,
časně vstávat, pozor dávat
na každý tvůj hlas.*

*Zkoušej nás, ať vysvědčení
netřeba se bát,
radostně ať můžem prázdnin
jednou užívat.*

*Louky, stráně, les i voda
už nám kynou vstříc
a sluníčko povzbudivě
září do lavic.*